

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Biblioteca-Centrală
Mag. 306 3
Hunedoara-Orno

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

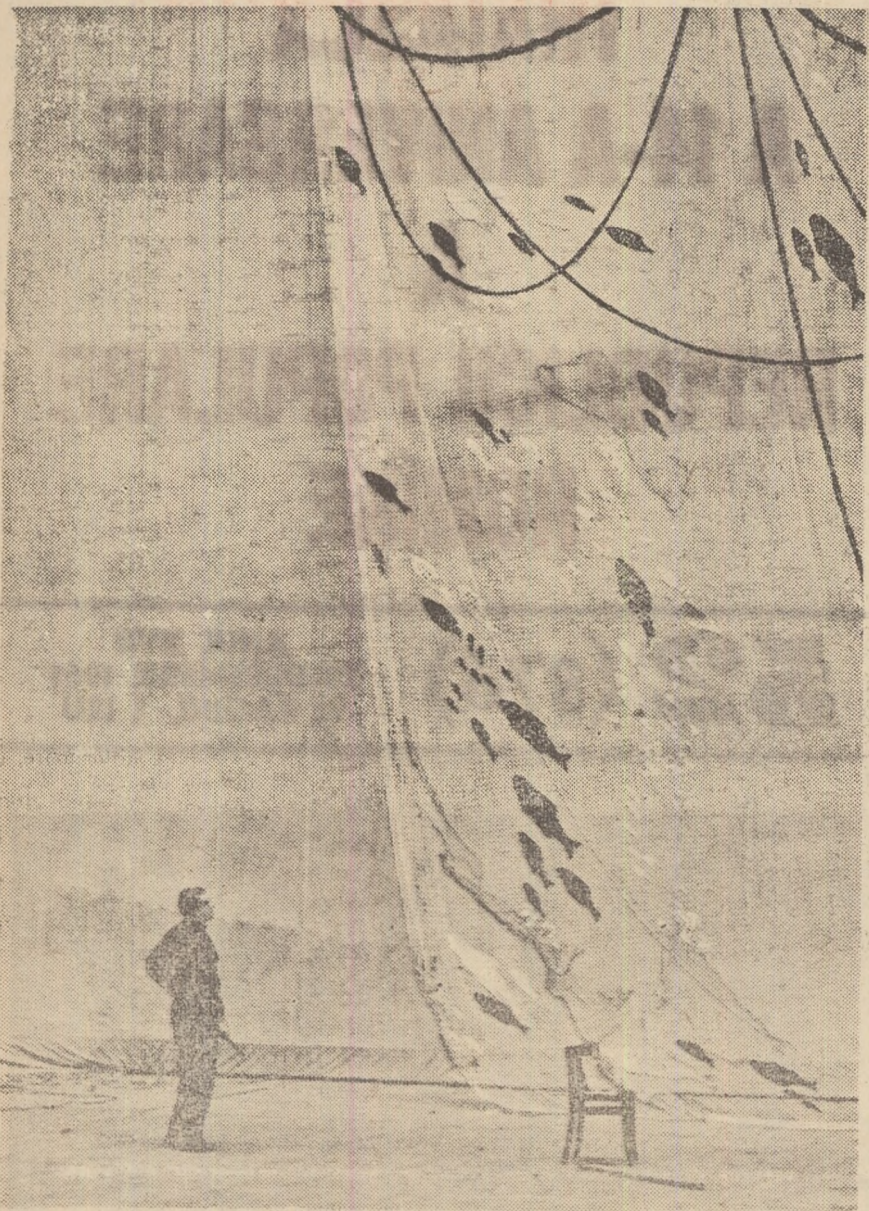
TRĂIASCĂ A 14-A ANIVERSARE A REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

52 (876) ANUL XVII
29 DECEMBRIE 1961
12 PAGINI, 1 LEU

*La
mulți
ani!*

1962

Pe scena Teatrului Mare s-a montat baletul „Pagini de viață” al compozitorului Iuzin Andrei Buzancivaițco. Pictura scenografică V. Dorrei în fața decorurilor pentru noul balet

1961

Soli ai plasticii românești în U.R.S.S.

Anul acesta, mai multe grupuri de creatori români au vizitat U.R.S.S. Itinerariul a cuprins Kievul, Leningradul și Moscova.

Au fost întâlniri care au depășit cadrul obișnuit al unor reuniuni colegiale, s-au stabilit contacte care au semnificația apartenenței la același front comun al luptei pentru o artă revoluționară pusă în slujba poporului și a patriei, o artă militantă pentru pace, pentru cauza socialismului și a comunismului.

În același timp, în 1961 au fost organizate numeroase expoziții de artă românească în U.R.S.S. A avut astfel loc vernisajul expoziției pictorului Gh. Șaru și a graficianului M. Gion, cu lucrări ce ilustreau impresii dintr-o călătorie anterioară în U.R.S.S.: au fost expuse portrete și compoziții, pe baza documentării făcute în colhozul „Maxim Gorki” de lângă Moscova, la uzinele de rulmenți din Moscova și la uzinele „Kirov” din Leningrad. Expoziția a fost organizată apoi și la Leningrad.

La muzeul de artă plastică „A. S. Pușkin” din Moscova a fost deschisă expoziția „Sculptura românească contemporană” organizată mai înainte și la Muzeul „Ermitaj” din Leningrad. Expoziția a cuprins peste 70 de sculpturi, grupuri statuare, măchete de monumente, reliefuli, busturi și portrete. Ea a fost completată cu 50 de desene realizate de sculptori, ca studii de atelier.

Sculpturile au fost selecționate dintre cele mai recente realizări ale artiștilor, unele fiind expuse pentru prima dată cu acest prilej. Ion Jalea a fost reprezentat prin relieful „Învățătura lui Lenin” și bustul acad. Gh. Ionescu-Sisești, Ion Irimescu prin „Lupeni 1929” și portretul lui I. Jalea; Boris Caragea, prin proiectul monumentului „Lenin” și compoziția „Descătușarea”. Au mai expus C. Baraschi, Gh. Anghel, Zoe Băicoianu, C. Han, Iszak Martin, C. Madrea, Gheza Vida și alții.

Comentariile despre expoziție au fost numeroase în presa sovietică. A. Hupina în articolul „Sculptura românească la Moscova” scria: „Expoziția de

sculptură românească contemporană, stăpânește un viu interes în rândurile moscovitelor prin multiplele sale calități, tematica inspirată de actualitate, varietatea formelor, prin originalitatea gândirii artistice la cea mai mare parte a artiștilor în sfârșit, printr-un bogat conținut ideologic”.

Expoziția lui Jules Perahim cuprinzând peste 120 gravuri, desene, ilustrații de carte, schițe de decor și fardurii de faianță pictată, a fost deschisă la Moscova, Riga și Leningrad. Fără a avea un caracter retrospectiv, expoziția prezenta creația lui Perahim, începând din anul 1932 până astăzi. Lucrările din toate perioadele de activitate, din diferitele domenii în care s-a manifestat artistul, au dat posibilitatea cunoașterii în esență a artei lui Perahim. Valoarea operei sale a fost în mod unanim apreciată. S-a subliniat contribuția adusă de graficianul nostru la ilustrarea operelor literare clasice ruse și sovietice.

Ultima manifestare românească importantă organizată anul acesta în U.R.S.S. a fost expoziția „Grafica militantă” reprezentând o selecție a lucrărilor aflate la expoziția anterioară de la București.

Ziarul „Vecerniaia Moskva”, într-o cronică intitulată „O grafică luptătoare” scria: „Expoziția vorbește vizitatorilor sovietici despre spiritul de luptă, înaltele tradiții democratice, creația diversă a celor mai buni dintre artiștii români, creație care a luat o mare dezvoltare în grafica contemporană a țării”.

Un grup de artiști plastici și critici din R.P.R., veniți nu de mult în vizită la Moscova, la Uniunea Artiștilor Plastici din U.R.S.S., au fost întâmpinați de către secretarul acestei uniuni, tov. Suslov prin cuvintele: „Apreciam arta românească din tot sufletul. Unul dintre reprezentanții săi de seamă este pictorul Corneliu Baba, pe care noi îl stimăm foarte mult”.

Despre acest artist român, s-au scris

mai multe articole și studii în Uniunea Sovietică, au apărut albume și monografii. Ca un omagiu adus valorii sale și în general artei românești, Corneliu Baba a fost ales membru de onoare al Academiei de Arte din U.R.S.S.

Curind va apare o monografie despre alt pictor român foarte apreciat de

către oamenii de artă sovietici, Alexandru Ciucurencu.

1961, an cu numeroase schimburi artistice cu U.R.S.S. inscrie o nouă pagină în cartea prieteniei de nezdruccinat între popoarele romîn și sovietic.

Jack Brutaru

Bilanț și perspective la sfârșit de an

Literatura rusă și sovietică în traducere românească

În cursul anului care a trecut, Editura pentru literatura universală a obținut însemnate realizări și în sectorul de traduceri din literatura clasică rusă și din literatura sovietică. Și mai bogate sînt planurile editurii pentru anul 1962. Despre bilanțul anului 1961 și despre perspectivele anului literar 1962 ne-a vorbit tovarășa Ilca Melinescu redactor-șef al Editurii pentru literatura universală, răspunzînd întrebărilor de mai jos.

— Care sînt succesele editoriale ale anului 1961?

— În primul rînd trebuie să le menționăm pe acelea privitoare la operele clasice ale literaturii ruse și sovietice. În 1961 a apărut volumul XI din Operele lui Cehov, volumul X din Operele lui Turgheniev și volumul V din Operele lui Șcedrin. Editînd, în continuare, operele complete ale lui Maxim Gorki, în anul care a trecut au fost tipărite patru volume, cuprinzînd marele roman „Klim Samghin”.

Am reeditat în acest an, într-o traducere revăzută, „Război și pace” de Lev Tolstoi, precum și „Calvarul” de Alexei Tolstoi.

Dintre lucrările actuale ale scriitorilor sovietici au fost bine reprezentate cele consacrate pămînturilor desțelenite, cu romanele „Ștepa vulturilor” de M. Bubenov și „Ștepa cit vezi cu ochii” de N. Vîrta.

De un binemeritat succes s-a bucurat „Cartea ghețurilor” — jurnalul de călătorie al lui Iuhan Șmall, distins cu Premiul „Lenin”.

Lista traducerilor din literatura sovietică contemporană este foarte lungă și de aceea ne mărginim a mai cita doar alte câteva titluri: romanul „Abai” de Muhtar Aue-zov, „Departee în spatele frontului” de B. Polevoi și „Perioada concediilor de vară” de Rekemciuk.

Poezia sovietică a fost și ea bine reprezentată. E destul să amintim că anul trecut a apărut primul volum dintr-o culegere aproape completă, în două volume, din opera lui Maiakovski, precum și un substanțial volum de versuri purtînd semnătura lui Eduard Ba-grișki.

— Ce ne puteți spune despre planul editurii pentru 1962?

— Vom continua editarea clasicele literaturii ruse: Cehov, Șcedrin, Goncaiov etc. Va apare de asemenea un volum de teatru de Lermontov, un volum de opere filozofice de Cernișevski, iar cu prilejul aniversării a 150 de ani de la nașterea lui Herțen, romanul său „Cine-i de vină”.

Lista operelor sovietice contemporane care vor apare în tradu-

cere românească este foarte bogată și pentru anul 1962. De aceea vom aminti doar câteva titluri: binecunoscutul poem al lui A. Tvardovski „Din zare în zare”, romanul Verei Ketinskaia „Altfel nu merită să trăiești”, romanul lui Neverov „Tașkent — orașul pînii”, un volum de nuvele de E. Kazakievici, povestirea lui Sartakov „Nu ceda regina”.

Odată cu volumul VI din opera lui Fedin, cititorii vor lua contact cu publicistica acestui scriitor. Vom tipări de asemenea un volum de articole de Fadeev. Bunin și Garșin vor fi prezenți fiecare cu câte un volum de nuvele. În sfârșit, mai amintim traducerea romanului lui M. Stelmah „Sarea pămîntului” și al lui Iakub Kolas „La răsplată”.

La capitoul poezie, în afară de poemul lui Tvardovski, vor apare cu câte un volum de poezie Selvinski și Lugovskoi. Va fi editat și un volum colectiv de poezie sovietică contemporană.

— Cîteva cuvinte despre calitatea traducerilor.

— Aici dosigur ar fi multe de spus pentru că avem încă multe de făcut. Exigențele cititorilor sînt în continuă creștere și ne străduim să le facem față. Așa, de pildă, revizuim fiecare reeditare, perfecționînd neîncetat calitatea traducerii.

Printre colaboratorii editurii se numără fruntași ai scrisului românesc. Astfel, volumul de teatru al lui Lermontov va apare în traducerea lui Al. Philippide, basmele și poemul „Ruslan și Ludmila” de Pușkin — în traducerea lui Miron Radu Paraschivescu, un nou volum de Cehov — în traducerea Otiliei Cazimir. Printre colaboratorii editurii se află Demostene Botez, Cicerone Theodorescu, Ioanichie Olteanu, Gellu Naum, Ovid Constantinescu și alții.

După cum vedeți, anul literar 1962, în sectorul traducerilor din literatura clasică rusă și sovietică, se anunță promițător, sub numeroase aspecte. Și promisiunile trebuie desigur respectate...

P. Granea

Studenta studentului... La Conservatorul popular din Leningrad, croitoreasa Galina Starostina învață oboiul cu Stanislav Putiatin, student în anul IV la Conservatorul din Leningrad

S

e implinesc la 30 decembrie 14 ani de cind România a fost proclamată Republică Populară. Fiecare nouă aniversare a acestui important eveniment sădește tot mai adînc convingerea că în a-

ceasta scurtă perioadă de timp, patria noastră a înaintat pe calea dezvoltării economiei naționale și ridicării bunăstării poporului mai mult decît în toate deceniile anterioare de existență cînd pe aceste meleaguri au sultănit burghezo-moșierimea autohtonă și prepușii capitalului internațional. Forțele și energia creatoare a poporului muncitor, în trecut încătușate, și-au luat avînt, gînduri culezătoare au prins viață. Crearea bazei tehnice-materiale a socialismului constituie temelia marilor prefaceri săvîrșite în toate domeniile vieții sociale, de către oamenii muncii eliberați de exploatare. România s-a transformat într-o țară cu o industrie dezvoltată și agricultură socialistă înfloritoare.

Anul 1961 intră în istoria Republicii noastre Populare ca un an în care perspectiva desăvîrșirii construcției socialismului s-a conturat cu deosebită limpezime. Realizările celui de-al doilea an al planului de șase ani dovedesc caracterul realist al Directivelor elaborate de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român, în ce privește creșterea continuă a forțelor de producție și încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie națională, pentru desăvîrșirea construcției socialiste.

Colectivele a zeci de întreprinderi au sărbătorit Anul Nou cu multe zile și săptămîni înainte de a ajunge la ultima filă a calendarului. Datorită eforturilor pline de abnegație ale clasei muncitoare, planul producției globale industriale pe întreg anul a fost îndeplinit la 19 decembrie.

În ramurile principale ale industriei grele, hotărîtoare pentru avîntul întregii economii naționale — în siderurgie, în construcțiile de mașini, în industria chimică — se înregistrează ritmuri înalte de dezvoltare. Producția obținută de aceste ramuri în anul 1961 depășește cu 50% producția anului 1959. Se înfăptuiesc cu succes și sarcinile trasate de partid industriei bunurilor de consum pentru creșterea producției, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea calității producției. Semnificativ pentru dezvoltarea industriei noastre socialiste este faptul că sporul de producție realizat în anul 1961, în comparație cu anul 1959, depășește cu aproape 1,5 ori întreaga producție obținută în 1938 în România burghezo-moșierască. În primii doi ani ai planului de șase ani se obține un ritm mediu de creștere a producției industriale de 16 la sută față de 13 la sută prevăzut de Directivele Congresului al III-lea al P.M.R.

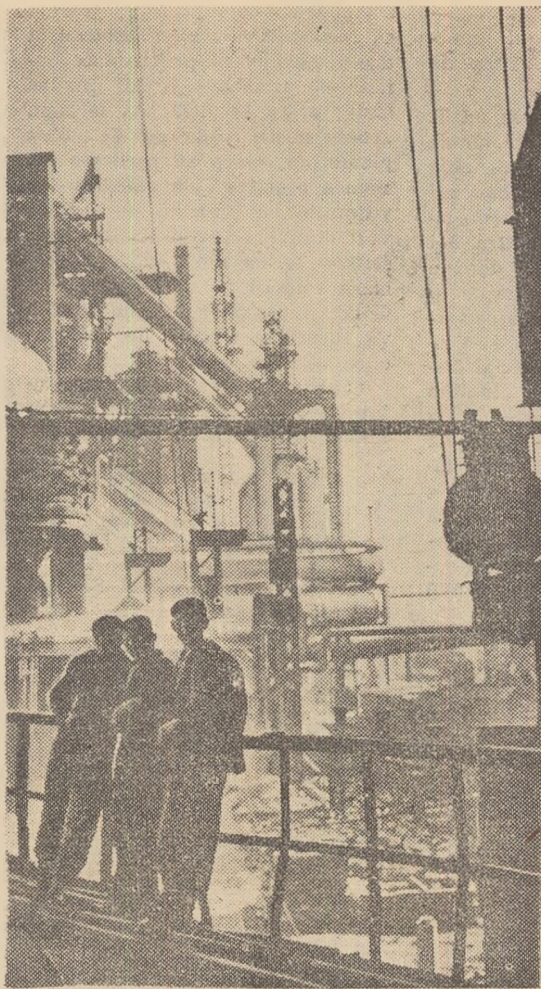
Zilele acestea și-a încheiat lucrările Consfătuirea pe țară a țărănilor colectivști, care a prilejuit o analiză aprofundată a problemelor fundamentale ale dezvoltării agriculturii socialiste în țara noastră. Consfătuirea a confirmat aprecierea că țărănimea a trecut în masă spre gospodăria colectivă, urmînd cu încredere linia trasată de partid. Se poate prevedea că procesul colectivizării agriculturii va fi terminat înainte de 1965. Încă de pe acum gospodăriile colective dețin rolul preponderent în agricultură, ele cuprinzînd 67 la sută din suprafața arabilă colectivizabilă fără localitățile de munte. Gospodăriile agricole colective și întovărășirile, împreună cu gospodăriile agricole de stat dețin peste 90 la sută din totalul suprafeței arabile. În prezent agricultura dispune de 52.000 tractoare fizice, de 48.500 semănători, de 23.500 combine de cereale păioase și de numeroase alte mașini.

În primii doi ani ai planului de 6 ani s-au investit în întreaga economie peste 50 miliarde lei, cu 50 la sută mai mult decît în anii 1958—1959.

Succesele obținute în dezvoltarea economiei naționale au creat condițiile necesare pentru înfăptuirea unor noi măsuri, îndreptate spre creșterea sistematică a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. În ultimii doi ani salariul real a sporit cu 16 la sută. Creșterea puterii de cumpărare a oamenilor muncii de la orașe și sate se oglindește în volumul sporit al vinzării prin comerțul socialist, care în 1961 depășește cu o treime nivelul realizat în anul 1959. În același timp, crește importanța fondurilor sociale în ridicarea nivelului de trai. În întreaga țară se construiesc intens noi cvartale de locuințe, care înfrumusețează orașele și viața oamenilor, în general. Pentru construcțiile de locuințe, statul a alocat în anii 1960—1961 suma de 3,5 miliarde lei, cu 750 milioane mai mult decît au prevăzut Directivele Congresului al III-lea al P.M.R., iar ca urmare au fost date în folosință oamenilor muncii peste 35.000 apartamente, numai în 1961. Pentru învățămînt, cultură și ocrotirea sănătății fondurile alocate în 1961 au fost cu 28 la sută mai mari față de anul 1959.

Economiei noastre sănătoase și în plină ascensiune îi corespunde o situație financiară perfect consolidată, și întărirea continuă a monetei naționale. Faptul că an de an bugetele țării se încheie cu excedente, că atît veniturile, cît și cheltuielile sînt în continuă creștere, confirmă soliditatea finanțelor țării puse în slujba înfloririi patriei.

În cuvîntarea rostită la încheierea Consfătuiri

Noul turnal de 700 metri cubi de la Reșița

In pragul anului XV al Republicii Populare Romîne

de ION TULPAN,

Adjunct al ministrului Finanțelor

neabătut după învățătura marxist-leninistă, partidul conduce poporul nostru pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului, ținînd seama de cerințele dezvoltării economiei și ale ridicării nivelului de trai al poporului. Recenta plenară a C. C. al P.M.R. a pus în deplină lumină însemnătatea ce a avut-o zdrobirea elementelor fracționiste și antipartinice pentru întărirea democratismului profund al orînduirii noastre, pentru unirea strînsă a întregului popor în jurul partidului.

Progresul țării noastre, ca și al celorlalte țări socialiste, este accelerat datorită relațiilor de colaborare și într-ajutorare tovarășească socialistă dintre ele. Lucrările Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., cel mai important eveniment al anului 1961 pentru oamenii muncii din întreaga lume, au fost urmărite în țara noastră cu un viu interes. În Programul adoptat de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. poporul nostru vede programul făuririi propriului său viitor. Unitatea și forța crescîndă a lagărului socialist apropie momentul cînd sistemul economic socialist va dobîndi înfăptuirea în trecerea pașnică cu capitalismul în sfera hotărîtoare a activității oamenilor — în sfera producției materiale. Aceasta deschide perspective însuflețitoare luptei pentru pace, pentru eliminarea posibilității izbucnirii unui nou război mondial. Faptele arată că imperialismul agresiv i se opun forțe uriașe, capabile să zădărnicească orice uneltiri și să preîntîmpine un nou măcel mondial.

Oamenii muncii din țara noastră sînt siguri că atît în anul viitor, cît și în anii ce vor urma patria noastră se va întări, va continua să înflorească, vor crește continuu forțele păcii și ale socialismului, sistemul colonial va primi noi lovituri, iar sistemul capitalist, intrat într-o nouă fază a crizei generale ce-i macină puterile, se va subrezi. Toate acestea sînt certitudini izvorite din cunoașterea raportului de forțe pe arena internațională.

Intrăm în al 15-lea an al Republicii noastre Populare cu hotărîrea ca înaintînd pe drumul desăvîrșirii socialismului să aducem o contribuție tot mai mare la cauza apărării păcii în întreaga lume.

Socialismul și noi

„Ce v-a dat socialismul?“ Cu această întrebare N. Paniev, corespondentul la București al ziarului „Izvestia“, s-a adresat unor reprezentanți ai opiniei publice din țara noastră. Răspunsurile date de oameni de diferite vârste și profesii, comuniști și fără de partid, oglindesc gîndurile și năzuințele poporului român. Publicăm aci traducerea celor trei interviuri apărute în „Izvestia“.

TUDOR ARGHEZI:

Am trăit mult în lumea asta, am văzut multe și am înțeles multe.

Nu numai azi, ci deseori în cursul ultimelor două decenii, mie, om care duc în spate peste 80 de ani de viață, mi s-a pus întrebarea: ce binefaceri le aduce oamenilor socialismul? Și celor care ne sînt prieteni și celor care nu ne sînt, le răspund statornic: foarte multe.

Pe oamenii patriei mele socialiste înnoite, înfloritoare, nu-i mai îndestulează nici tirajele de mii de exemplare ale cărților noastre. Și ne mai sînt încă proaspete în minte tirajele de citeva sute de cărți care și așa se vindeau greu, iar autorii lor primeau în schimb cîteva bănuți. Îmi amintesc că familia unui scriitor mort de foame, a primit de la editor un onorariu de... 5 lei.

Sentimentul răspunderii față de poporul însetat de lumina cărții, de cultură adevărată, s-a dovedit pentru unii o povară prea grea. O jalnică adunătură de emigranți și transfugi, printre care, trebuie spus, nu există nici un om de literă nu talentat, ci cît de cît capabil, s-a datat la tot felul de calomnii pe care poporul nostru le asemește foarte potrivit cu niște lătrături. Zadarnice sînt sforțările lor de a „deplînge“ țara mea ca „victimă a socializării forțate“. Ridem de cei care vād în România de azi, unde poporul a devenit stăpînul și făuritorul deplin al destinului său, „o țară înrobîtă“. Nu ne trebuie „apărători“ și „bocitori“ de soiul acesta. În casa noastră, noi sîntem stăpîni și ne bucurăm de toate binefacerile noii vieți.

Tare aș vrea ca la teancul de cărți pe care le-am scris pînă acum să mai adaug una — o operă închinată celei mai arzătoare probleme a zilelor noastre — pacea, lichidarea definitivă a războiului.

Chiar și un poet bătrîn poate să se simtă tînăr sub soarele dătător de viață al socialismului.

MARIA CERNEA:

Muncitoare la fabrica „Kirov“

Fabrica noastră de încălțăminte este deseori vizitată de diferite delegații și de turiști străini. Este suficientă o singură întrebare ca să-ți dai imediat seama din ce lume vine oaspetele: capitalistă sau socialistă. „Ia spune, fetițo cum ai izbutit să găsești de lucru?“ Desigur, cînd un om îți pune o asemenea întrebare, știi imediat că vine dintr-o țară în care domnește capitalismul. Eu, de pildă, răspund că după terminarea școlii medii am luat un ziar și, după ce am citit ofertele de serviciu, am ales fabrica care mi-a devenit acum o casă scumpă.

Încă de la început, puterea noastră populară m-a sprijinit: am învățat gratuit o meserie, iar acum primesc un salariu bun și am posibilitate să mă dezvolt din punct de vedere spiritual. În fabrică mi-am găsit fericirea: m-am căsătorit. Eu și Gheorghe intenționăm să ne continuăm învățătura. Dorim să devenim specialiști cu diplome. Socialismul ne-a dat dreptul la învățatură și muncă. Aș vrea să spun mai mult — că am căpătat dreptul la Viață (cu literă mare). Ceea ce-i uimește pe oaspeții de peste ocean cînd vād că la noi nu există somaj, că învățămîntul și asistența medicală sînt gratuite, noi considerăm ceva obișnuit pentru viața noastră de astăzi. Iar miine viața va fi și mai frumoasă. Este un lucru în care cred cu tărie.

VASILE TUȚIUANU:

Președintele Statului popular al comunei Otopeni

Noului născut îi dă viață mama. Apoi el devine un om în toată firea și-și caută un loc în viață. Încep cu acest adevăr simplu pentru a spune principalul: ce înseamnă pentru mine, pentru consătenii mei, faptul că trăim în regimul socialist. Socialismul a dat țaranului român viață și fericire. Dacă stai de vorbă chiar și cu oameni cu barbă căruntă, ei îți spun că au început să-și socotească anii numai după ce poporul a devenit stăpîn în România.

Nu putem arăta minunatele laturi ale vieții noi în gospodăria colectivă, fără a da citeva cifre. Pentru noi socialismul înseamnă aproximativ cinci milioane de lei venituri obștești obținute în acest an, carne, unt, cereale și vin, case noi și confortabile cu lumină electrică și radio, construite cu banii obținuți pentru zilele-muncă în gospodăria colectivă, casă de cultură, școală, spital, mașini pe ogoare și în livezi. În vechiul Otopeni, singurul loc „de odihnă“ și „de petrecere a timpului“ pentru țărani îl constituiau citeva circiumi. Oamenii își înnecau durerea în vin. Cînd a plecat peste graniță, proprietarul viilor și fabricilor ne-a spus că o să pierim fără „un adevărat stăpîn“. Dacă ar vedea el, ca de altfel și toți moșierii și chiaburii care au fugit, cum s-a trezit la viață, s-a înnoit și a înflorit pămîntul nostru, cu cită generozitate a început el să rodească cînd n-a mai fost stropit cu lacrimile țărănilor, ci cu apele din canalele de irigație, cînd tractorul a luat locul plugului, iar combina — pe al secerei! Bogate au devenit recoltele noastre, dar și mai buni au devenit oamenii noștri. Pe cei mai buni dintre cei mai buni i-am ales deputați. În Sfatul popular al comunei Otopeni sînt 39 de deputați. În minile lor este soarta citorva sate, a sute de familii de țărani. Aleși de popor, deputații slujesc cu credință și devotament poporul.

SICENOKI!

LA MULTI ANI,

Cunoscută de părinți și recunoscută de guvernele occidentului burghez, plaga delicvenței juvenile a luat în țările capitaliste proporțiile unei monstruoase gangrene. Nu există delictе imaginabile — ba și inimaginabile, ades — pe care statisticile occidentale să nu le înregistreze la activul adolescenților. Strigătele de alarmă ale educatorilor se unesc într-un gălăgios — dar cit de ineficace — concert de lamentări, depistînd vinovățiile oriunde, numai acolo unde ar putea fi găsite, nu: în răcilele profunde, organice, ale capitalismului.

Și iată că, în vreme ce graficul criminalității juvenile se dovedește a fi singurul grafic ce suie vertiginos în emisfera tuturor crepusculilor, o simplă pagină de gazetă sovietică, o obișnuită pagină trecută prin rotativă și purtînd încă tulburătorul miros al cernelii, subliniază o dată mai mult antiteza dintre Răsărit și Apus, punînd în lumină netăgăduita superioritate morală a socialismului. „Pravda” adună sub sobruul titlu „La ce visează copiii noștri” cîteva scrisori ale unor copii „obișnuiți” de pe întinsul Țării Sovietelor...

Inima mi-a bătut mai viu citindu-le și, închipuindu-mi vizita pe bătrîna noastră planetă a unui oaspete dintr-o lume neștiută aflată la astronomicele distanțe cu care ne-au familiarizat astronomii, m-am întrebant ce dovadă mai elocventă i s-ar putea furniza, decît amarele statistici ale Occidentului și aceste edificatoare scrisori sovietice, pentru a-i îngădui să-și formeze o părere asupra celor două orinduri diametral opuse de pe Pămînt. Și o mai concludentă dovadă mi s-a părut greu de înfățișat, căci lumea trecutului își distruge pină și propriul viitor, lumea viitorului își decantează și concentrează virtuțile în urmași.

Timp de milenii o menirea a stat sub singeroasa deviză a societății împărțite în clase, — „homo homini lupus”. Timp de milenii omul s-a zbatut și s-a bătut cu frații lui pentru a aduna bunuri — mai multe piei, mai multe topoare, mai mulți sclavi,

mai mult pămînt, mai mult aur — împins de dorința de a fi puternic, temut și respectat. Timp de milenii.

Și iată că deodată apare un T. Sicenok din Piatigorsk, un pui de om care abia deschide ochii, abia începe a cunoaște lumea, oamenii și rosturile ei, dar care nu visează să bată din palme pentru a i se împlini dorințele, nu dorește o armă automată, nu rîvnește o pungă mereu plină sau ceașca fermecată din poveste, gata să-i ofere toate dulciurile și toate bunătățile de pe lume. Nu. „Înainte de toate, spune el, trebuie să fiu un Om bun, Om în adevăratul, în deplinul înțeles al cuvîntului, folositor patriei, societății în care trăiesc, tuturor oamenilor. Și să fiu respectat pentru asta”. Pentru asta. Nu pentru avere, pentru frumusețe, pentru iscusință

societatea comunistă și, trebuie să recunoaștem, sînt vrednici, sînt demni de cinstea pentru care generațiile următoare îi vor invidia. Gorki arăta în 1930 că, de fapt, „copiii noștri, chiar cei de vîrstă pionierilor, încep să participe la munca practică de construire a viitorului”. E viitorul pe care-l vor desăvîrși copiii ale căror scrisori le am acum sub ochi, urmașii copiilor din timpul lui Gorki și cei pe care anul 2000 îi va surprinde trecînd de al cincilea deceniu de viață.

Cîndva, într-o lume a egoismului sălbatic, marele nostru Emilianu se întreba cu durere:

*Dintre sute de catarge
Care lasă malurile,
Cîte oare le vor sparge
Vînturile, valurile?*

În nume nouă a lui Sicenok

sau pentru putere, pentru tot ce rîvnește jalnicul „blouson noir” din Parisul care a ridicat cîndva steagul Comunei, ci pentru asta, pentru că va fi „om în adevăratul, în deplinul înțeles al cuvîntului”.

Nu știu dacă s-a scris vreodată, în mai puține cuvinte, o atît de coplesitoare mărturie asupra superiorității morale a Uniunii Sovietice. Cine ar putea adăuga o frază mai elocventă despre nobilele idealuri ale unei societăți care crește asemenea viitori cetățeni, cine ar putea evoca mai convingător profunda dragoste și stîmă de care această societate se bucură din partea unui copil care-și afirmă în cuvinte sobre încrederea că va fi respectat pentru asta, pentru că va fi cîndva un „om în adevăratul înțeles al cuvîntului”!

Nimeni, cred, în afara celorlalți copii care visează să sădească mii de copaci în regiunea în care s-au născut sau pe alte planete, visează eliberarea Africii și săvîrșirea unor acțiuni folositoare pentru patria lor, și care, cu toții gîndesc ca Nina Alexeeva: „Dacă aș avea puteri supranaturale, aș face ca în întreaga lume să nu mai fie război”.

Copiii aceștia nu reprezintă numai mlădițele generației care, după cum proclamă solemn Programul P.C.U.S., va trăi în comunism. Copiii aceștia vor desăvîrși

toate navele ajung în port, căci flămuri roșii le flutură pe catarge. Iar pentru că ne pregătim să pășim într-un nou an, gîndul îmi zboară fără voie cu emoție către revoluția anului 2000, pe care Sicenok îl va sărbători în lumea pe care și-a dorit-o, lumea care va cere să-i dăruiască întreaga măsură a capacităților, pentru a-l răsplăti după nevoi.

Poate că nu va fi păstrat vechea pagină îngălbenită a gazetei unei vremi — depărtatul an 1961 — despre care copiii lui vor învăța în cărțile de școală. Dar nu mă îndoiesc că tovarășul Sicenok va purta în inimă vechea lui profesiune de credință și că va fi îmbrățișat de cei din jurul lui pentru că se va fi dovedit „folositor patriei, societății, tuturor oamenilor. Și va fi respectat pentru asta”.

Plin de sfială, fericit și recunoscător, aș depune cu mina mea această pagină a „Pravdei”, cuprinzînd scrisorile copiilor sovietici, în mausoleul în care Lenin își doarme somnul de veci. Căci cel mai uman dintre oameni a trăit și a luptat pentru ca oamenii să devină oameni în adevăratul, în deplinul înțeles al cuvîntului.

Viitorul omenirii capătă chip în inima și gîndurile unui băiat din Piatigorsk. La mulți ani, Sicenok!

Vladimir Colin

O „fată la toate” de un tip deosebit

Există pe lîngă sovietul orășenesc din Riga o direcție a cărei menire nu se deosebește în esență de a celorlalte servicii ce funcționează în cadrul sovietului. Gîndiți-vă că direcția construcțiilor se ocupă cu spațiul nou de locuit al orașului, direcția rețelei comerciale se ocupă cu bunul mers al muncii în sutele de magazine orășenești, direcția sanitară — de sănătatea oamenilor muncii din oraș, deci toate au ca preocupare directă grija față de om, grija pentru ca viața lui să fie tot mai frumoasă. Această menire o are și direcția condusă de Ferdinand Liepa, direcție careia sîntem înclinați a-i spune în traducere romînească „direcția bunelor oficii”.

În cadrul ei funcționează și a.a numitul „Rigas express”, serviciu ce răspunde apelurilor telefonice la numărul 2.52.61. Vrei să faci curățenie generală în apartamentul pe care-l ocupi, dar n-ai timp pentru așa ceva. Formezi atunci numărul de telefon 2.52.61, spui despre ce e vorba, stabiliți de comun acord data și, în ziua respectivă, parchetul apartamentului tău va fi curățat și ceruit, covoarele vor fi scuturate de praj, mobila va fi stearsă și întreg apartamentul va străluci de curățenie. Dacă ai nevoie de parchetari, chemi același număr de telefon și, parchetul dat la rîndea, va arăta cu nou. Dacă stai la etaj și te temi să nu cazi în stradă de la înălțime cînd speli geamurile, chemi același telefon și ți se va trimite un specialist în spălarea geamurilor, chiar dacă ferestrele sînt la etajul douăzeci.

Ai copii mici și vrei să mergi într-o seară la o petrecere cu soția, ori la o premieră teatrală, dar nu-ți vine de fel la îndemînă să-ți lași copiii singuri în casă, nesupravegheați. Ce-i de făcut? Renunți la biletele de teatru și nu mai mergi la petrecere? De fel! Formezi la telefon numărul miraculos 2.52.61, spui despre ce e vorba, comunicî adresa ta și, cu o jumătate de oră înainte de a pleca la teatru, va veni acasă o educatoare care va sta 3-4 ore cu copiii. Tu și soția veți privi piesa în liniște ori veți dansa la petrecere fără grijă, pentru că odraslele voastre nu vor umbla nici la butelia de aragaz, nici la lift, nici nu vor ieși pe balcon. Educatoarea trimisă de „Rigas express” le va spune povești, îi va culca, va avea grijă de ei ca de proprii săi copii.

Se întîmplă uneori să-ți cumperi material de rochie, costum sau palton și... să-l ții în cufăr. Ori n-ai timp să te duci la atelierul de modă, ori nu-ți suride perspectiva de a aștepta pînă îți vine rîndul. Dar la Riga, grație aceluiași „direcției a bunelor oficii”, lucrurile acestea se rezolvă altfel. Într-o bună zi, pe ușile instituției sau întreprinderii unde lucrezi, apare următorul anunț: „La data cutare va veni la noi un grup de la atelierul de modă. Tovarășele și tovarășii care vor să-și coase rochiile, costume, paltoane, să-și pregătească materialul și să se înscrie la comitetul sindical”. În ziua anunțată, grupul format din croitori, maiștri și un artist consultant, se prezintă. Doritorii, la rîndul lor, se prezintă cu materialele, se iau măsurile, se alege modelul (cu participarea activă a artistului) și se fixează data probei. În cursul anului 1961, atelierul de modă a luat comenzi în 80 de întreprinderi și instituții din Riga.

Exemplul croitorilor a fost urmat de lucrătorii de la atelierul de curățătorie și vopsitorie chimică. Și aceștia se deplasează prin întreprinderi și instituții, anunțînd din vreme ziua sosirii.

În viitor această „direcție a bunelor oficii” își va lărgi mult tematica serviciilor. Prin ea vei putea fi trezit la orice oră, la timpul potrivit ca să ajungi la gară, în port, ori la aerodrom. Dacă lucrezi în schimbul de dimineață, tot ea te va trezi prin telefon, după cum, dacă vrei să trimiți iubitei un buchet de flori sau un bilețel urgent, tot la serviciile direcției poți apela. Ea îți aranjează, întocmai ca un maestru de ceremonii, un ospăț de nuntă ca-n povești, îți împrumută o rochie de mireasă ori un costum de ginere, îți cumpără, cînd ești grăbit și n-ai timp, biletele de tren și de avion.

Omniprezentă și de o hărnicie neistovită „direcția bunelor oficii” e menită să cîștige o mare popularitate la Riga. Rolul ei în rezolvarea nenumăratelor treburi mărunte și diurne, care răpeau pînă de curînd o grămadă de timp, este de o însemnătate deosebită. Prin ea economisești timp, ești scutit de alergături inutile și siciitoare, scapi de coada pentru bilete de tren, iar la teatru stai liniștit și nu-ți mai împarți atenția între jocul de pe scenă și hîrjoana copiilor, lăsați acasă.

S-ar părea că toate acestea sînt lucruri mici și neînsemnate, dar este evident că și prin ele se reflectă grija neîncetată pentru om, pentru înfrumusețarea vieții sale, pentru anularea a tot ceea ce răpește din timpul lui de odihnă, preocupare permanentă în țara care construiește comunismul.

Petru Vintilă

PRIN TELEFON DE LA MOSCOVA

— Allo ! Bună ziua, tovarăși. Cum este timpul pe la voi ? Bun ? Vă felicit cu prilejul sosirii... verii. Totul în regulă ? Notați următoarele comunicări...

Mă aflu la „Glavmor-sevputi”, în cabinetul Eroului Uniunii Sovietice, Evgheni Tolstikov, șef adjunct al Direcției generale a Căii maritime de nord. (Poate vă amintiți, dragi cititori că el a fost șeful expediției de pe stația în derivă „Polul nord-4” și șeful celei de

a patra expediții sovietice în Antarctica, care în timpul Anului Geofizic Internațional — A.G.I. — a transmis savanților din întreaga lume importante date științifice).

Convorbirea telefonică la care asist este pentru mine foarte emoționantă, iar pentru interlocutorul meu foarte obișnuită : se vorbește cu stația Uniunii Sovietice de cercetări „Mirnii” de la Polul Sud.

Trecând prin coridoarele acestei instituții, discutând cu diferiți tovarăși care intră în biroul tovarășului Evgheni Tolstikov aveam senzația că răsfoiesc paginile pline de romantism ale cărților despre călătoriile la Pol. Aci erau piloți și cercetători vestiți, cu stagii de ani de zile între ghețurile Polului Nord sau Sud, ca și tineri oare se pregăteau pentru viitoarele expediții polare.

La ora cind transmit aceste rânduri o nouă expediție polară este în drum spre Mirnii avind de parcurs foarte puțin pentru a ajunge în Antarctica, iar la ora cind citiți relatarea, expediția se află deja între ghețurile Antarcticii.

Acum câteva zile, au părăsit Moscova două avioane.

CONVORBIRE CU ȘI DESPRE POLUL SUD

• În timp ce avioanele zburau spre Antarctica
• Avantajele marelui salt aerian • „Contradicțiile” drumurilor polare • O telegramă pe care vă invităm să o semnați.

Unul era „IL-18”, celălalt „AN-10”, într-o variantă specială ale cărei roți puteau fi înlocuite cu schiuri.

La prima vedere era vorba de o cursă obișnuită a unui pilot.

Și totuși, împreună cu alți colegi ziarști, asist la deschiderea unui traseu unic în istoria aviației : Moscova-Mirnii. Etapele acestui parcurs au fost următoarele : Tașkent, Delhi, Rangoon, Djakarta, Darwin, Sydney, Noua Zeelandă.

Peste 25.000 de kilometri au fost străbătuți de echipajul condus de cunoscutul pilot polar, Erou al Uniunii Sovietice, M. Seveliov (între altele, la activitatea acestui maestru emerit al pilotajului polar, se înscrie și colaborarea cu binecunoscuta expediție a lui Papanin).

Convorbirea Moscova-Mirnii continuă :

MIRNII : Atenție, comunică Mirnii. La aparat Driațki, (șeful expediției care lucrează acum la Polul Sud — n.a.). Pregătirile pentru primirea oaspeților dragi sînt terminate. Am amenajat o pistă de aterizaj lungă de 1.800 metri, lată de 600 metri. Alături am amenajat o pistă specială pentru decolarea și aterizarea avionului „AN-10” cu schiuri. În caz de furtună am pregătit o pistă de rezervă pe un platou care se află la 400 m de Mirnii.

MOSCOVA : Ce se aude eu traseul spre polul magnetic ?

M. Stupišin (stînga) și A. Poliakov — piloții avionului „IL-18” la Moscova, înainte de decolare

MIRNII : Expediția condusă de Lazarev este în drum spre polul magnetic. Totul se desfășoară normal. Permiteți-mi să adaug că avioanele noastre au dat ajutor expediției japoneze. Așteptăm grupul ce se îndreaptă spre interiorul continentului cu piese de schimb pentru tractoare.

MOSCOVA : Foarte bine. Acum ni s-a anunțat că vasul „Kooperatia” care transportă schimburi dumneavoastră și utilaj se află la Capetown.

MIRNII : Vasul „Obi” a și sosit. Se află lângă stația Novolazarevskaja. Din cauza timpului defavorabil, nu putem trece încă la descărcare.

În cabinetul alăturat secretarului directorului general răspunde la telefoanele care sună neincetat : — Da, toată lumea este bine. Sînt sănătoși. Vă transmit salutări.

Părinții, soțiile, copiii, frații sau surorile celor care au plecat în cursa Moscova-Mirnii se interesează de cei dragi.

Răspunsurile sînt îmbucurătoare.

Convorbirea cu Mirnii s-a terminat. Tovarășul Evgheni Tolstikov este

gata să continue... convorbirea noastră și să răspundă la câteva întrebări. Deci să dau... startul interviului :

— Care este scopul acestui mare salt aerian peste meridianele și paralele ?

Vrem să punem bazele unui traseu permanent

care să lege Moscova de Polul Sud. Zborul acesta a decurs în mod normal și ne dă convingerea că intențiile noastre se vor realiza.

Aș vrea să subliniez însemnătatea avantajului material al folosirii aviației. În primul rînd, se reduce cu mult timpul călătoriei, făcîndu-se o mare economie de forțe umane. Avind siguranța unui transport rapid nu vom mai fi nevoiți să ținem în tot timpul anului o echipă mare în Antarctica, mai ales că activitatea cea mai rodnică se depune doar în timpul verii polare.

În al doilea rînd, nu va mai fi nevoie ca expedițiile în interiorul continentului, pe care le facem cu ajutorul unor trenuri de tractoare, să ia multe alimente, piese de schimb și utilaj, pentru că le vom putea transporta la locul de destinație cu avionul.

Al treilea țel — și acesta este unul din cele mai importante — constă în cercetările științifice pe care le vom face din aer pe uriașul continent sudic al ghețurilor veșnice.

Totodată vrem să încercăm și comportarea avionului „AN-10” în condițiile polare.

— Ce-au transportat cele două avioane ?

— Utilaj, tehnic pentru cercetări, daruri pentru locuitorii stațiilor noastre, scrisori și un... braț care va fi pus desigur la loc de cînte în noaptea de revelion.

— Cînd se vor întoarce avioanele ? (Aș vrea să adaug stimați cititori, că în aceste două avioane se află și citiva confrăți în ale carierei reportajului, pe care sincer să fiu, îi invidiez).

— Avionul „IL-18” se va înapoia după Anul Nou.

„AN-10” va mai rămîne în Antarctica să lucreze.

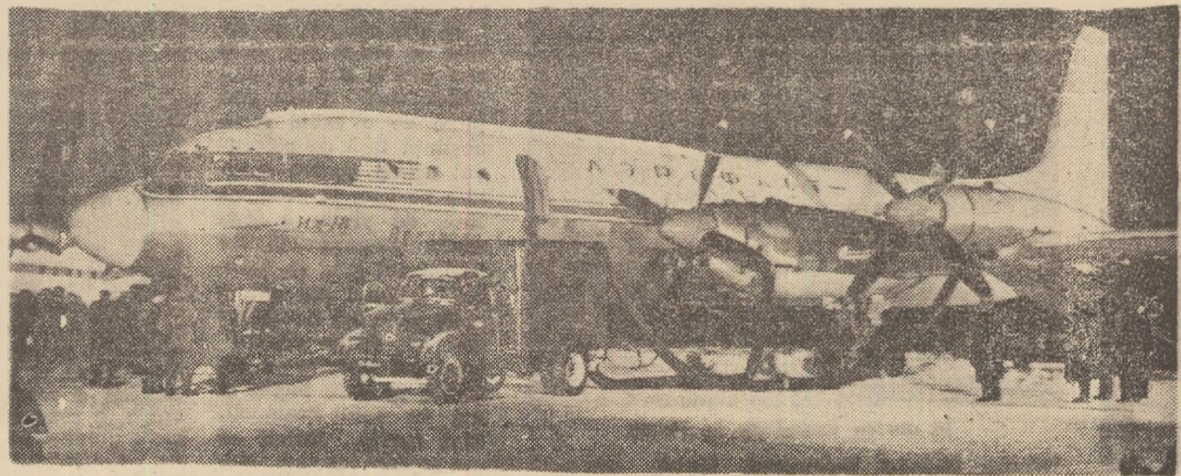
Acum însă permiteți-mi să vă pun și eu o întrebare, intervine zîmbind Evgheni Tolstikov.

— Vă rog !

— Ce părere aveți despre numele instituției noastre ?

— ... (reportajul este pus în situația în care se aflau uneori interlocutorii lui : nu poate răspunde).

— Există o mică contradicție, spune rîzind cu poftă cel care a pus întrebarea. Direcția noastră generală este a Căii maritime de nord. În primul

Se fac ultimele pregătiri

rînd drumul spre Arctica este de mult nu numai un drum naval, ci și un drum aerian și în al doilea rînd noi ne ocupăm și de cercetările întreprinse în Antarctica. În al treilea rînd, după cum vedeți, zilele acestea am pus bazele drumului aerian spre Mirnii. Deci... contradicții există. Sper însă că le vom rezolva curînd. Veselia interlocutorului meu este pur și simplu malipsitoare.

Mă uit la ceas... Se pare că am profitat cam mult de bunăvoința gazdelor. În birou au intrat o mulțime de oameni. Unii vin să discute planul de aprovizionare a stațiilor de cercetare la Polul Nord, alții au adus liste de filme și cărți ce vor fi trimise pe calea aerului spre diferite expediții. Într-un cuvînt, erau de rezolvat multe treburi... polare.

Înainte de a pleca, pe formularul unei radiograme am scris următorul text pe care vi-l supun, dacă se poate spune așa, aprobării :

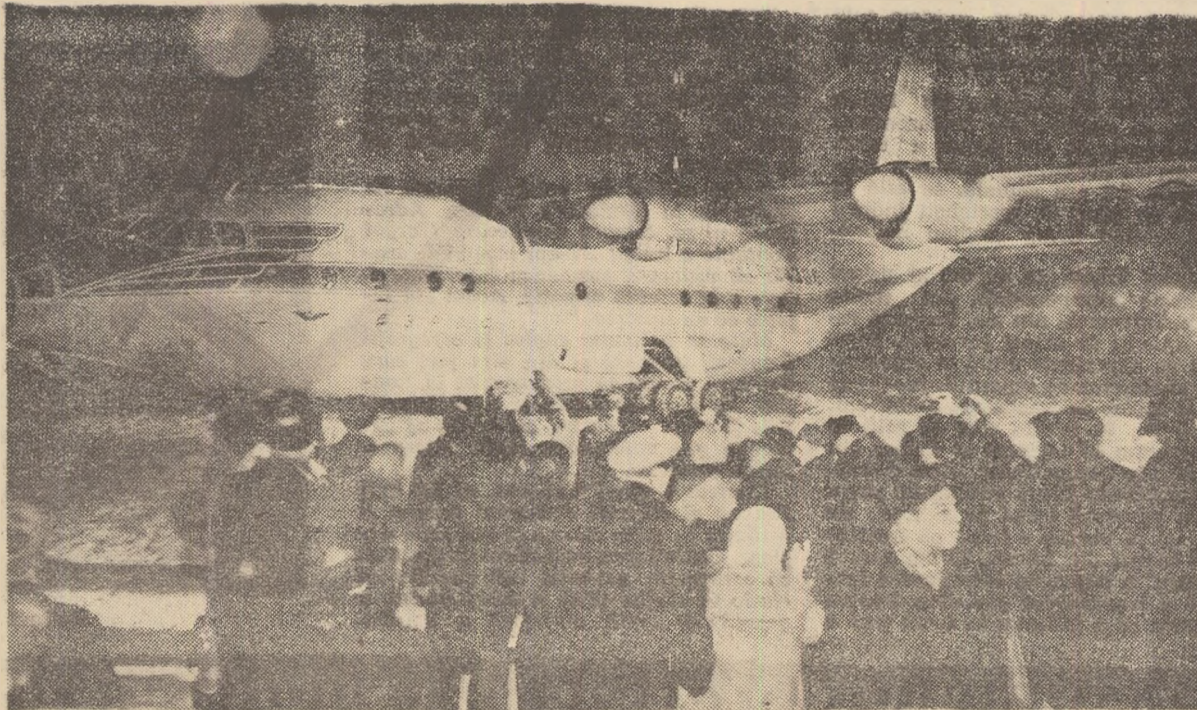
„Antarctica, stația Mirnii,

Dragi tovarăși, vă urăm mult succes în îndeplinirea misiunii voastre menită să aducă o contribuție importantă în cercetările științifice mondiale.

Urăm, de la mii și mii de kilometri distanță, bun venit expediției polare aeriene a Uniunii Sovietice care a parcurs un traseu unic în istoria aviației mondiale.

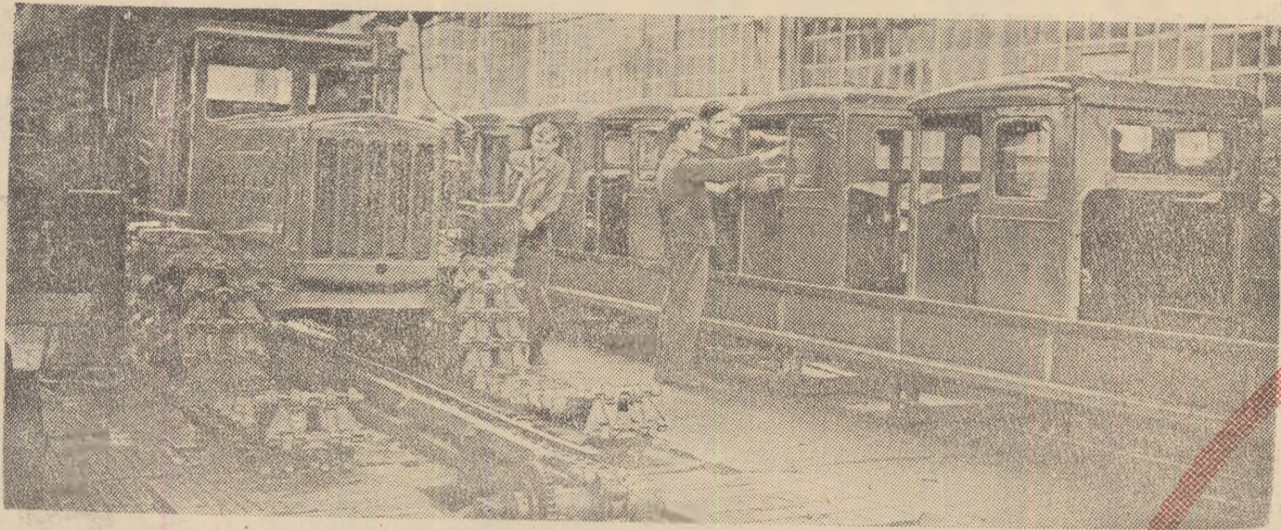
Vă dorim un An Nou fericit !

Multe salutări în numele cititorilor revistei românești „Veac nou”

Motoarele puternice au intrat în funcțiune. Marele zbor începe...

Al. Stark

Tractoarele ies pe bandă rulantă

Destinația: 40 de țări ale lumii

În biroul tehnic de export al Uzinei de tractoare din Minsk atâră pe un perete harta lumii. Harta este împinzită de cerculețe roșii. Acestea indică țările spre care se îndreaptă producția întreprinderii. Inginerul Gheorghî Grigorievici Balekcean calculează numărul tractoarelor trimise în ultimii ani peste hotarele U.R.S.S. și obține o cifră impresionantă.

Tractoarele uzinei din Minsk sînt cunoscute în 48 de țări ale lumii. În unele din aceste țări, ele au fost prezentate în cadrul unor expoziții și târguri internaționale, iar în 40 de țări există nu ca exponate, ci ca mașini de lucru.

Inginerul își continuă calculele. Coloana cifrelor crește necontenit. Ele arată că uzina a trimis pînă acum un număr însemnat de mașini în Cuba, Republica Arabă Unită, India, Grecia, Franța, Tunis. Tractoarele din Minsk lucrează pe ogoarele

cute pretențiile. Au demontat două tractoare și au controlat fiecare ansamblu al mașinii, convingîndu-se astfel că toate doleanțele le-au fost îndeplinite.

Într-un rînd a sosit la Uzina de tractoare din Minsk un grup de reprezentanți ai unei firme din India. Discutînd despre puterea tractoarelor de mărci diferite, unul din ei a spus:

— Tractorul dv. are 45 de cai putere. Cel englez la fel. Singura deosebire este că al dv. trage, pe cînd cel englez nu trage.

— Deci calul sovietic este mai puternic decît cel englez — a remarcat în glumă reprezentantul firmei „Bharat”.

Produsele Uzinei de tractoare din Minsk și-au cîștigat o vastă popularitate pe piețele internaționale. Ca să demonstreze înalta capacitate de lucru a tractorului sovietic, egiptenii, de pildă, au prezentat la expoziția permanentă de mașini agricole de la Cairo un tractor al nostru care lucrase peste 9.000 de ore fără reparații.

Și cite scrisori nu sosesc la uzină din diferite colțuri ale globului pămîntesc! Toate sînt pline de o caldă recunoștință față de colectivul uzinei pentru mașinile pe care le produce. Iată, de pildă, o scrisoare. Semnatarul ei este cetățeanul grec N. Tziasis. „Acum doi ani — scrie el — am cumpărat de la firma „Speca” tractorul sovietic cu nr. 66.087, cu care lucrez și azi în satul Scamnelli. Sînt foarte fericit că

În curtea uzinei de la Minsk

am achiziționat această mașină, mulțumită căreia îmi cîștig existența. Și nu exagerez deloc. Aceasta este realitatea. Timp de doi ani tractorul a lucrat ireproșabil. Al dv. cumpărător, N. Tziasis”.

La Uzina de tractoare din Minsk sosesc cu regularitate reprezentanți dintr-o serie de țări pentru a urma cursuri de întreținere tehnică a tractoarelor. La ora actuală, se află în uzină un grup de specialiști indieni reprezentînd firma „Indian Engineering”.

Biroul tehnic de export al uzinei primește corespondență din multe state. Într-unele din ele, lucrează reprezentanți ai uzinei sovietice. Ingineri cu experiență ajută la organizarea atelierelor de reparații, pregătesc cadre locale de tractoriști, tehnicieni, mecanici. În aceste zile, se află în străinătate 11 ingineri ai uzinei din Minsk: în Grecia, India, Cuba și Irak.

Numeroase firme străine au organizat pe scară largă pregătirea de specialiști pentru a lucra pe tractoarele uzinei din Minsk. Firma greacă „Speca” a organizat întreținerea tehnică a tractoarelor sovietice. Pentru aceasta ea a înființat în toată țara o

rețea de ateliere. Într-alte locuri au fost create centre speciale de garanție pentru întreținerea tractoarelor sovietice. Toate acestea sînt mărturii ale interesului manifestat în numeroase țări față de tractoarele sovietice.

A. Bojenko
A. Smirnov

„Cenușăreasa” la Tokio și „Romeo și Julietta” la Londra și Paris, Pekin și Tokio, Roma și Melbourne, Janeiro, Cairo și Viena, precum și multe alte orașe

Londra și Paris, Pekin și Tokio, Roma și Melbourne, Janeiro, Cairo și Viena, precum și multe alte orașe artiștii Teatrului Balșoi care în ultimii cinci ani au

„Am sosit în Anglia — țară cu tradiții coregrafice de mult statornicite — în 1956, cu un repertoriu bogat: „Lacul lebedelor”, „Romeo și Julietta”, „Fintina din Bakisarai” și „Giselle”. Era pentru întâia oară cînd teatrul nostru prezenta în străinătate spectacole întregi. Și deși mai fusesem aici și înainte — în 1954, un mic grup de balerini prezentase recitaluri la Londra — eram foarte emoționați. Pe lângă toate, ne neliniștea și faptul că publicul englez nu este obișnuit cu balete monumentale în mai multe acte. Baza repertoriului de balete în Occident o formează baletele într-un singur act. Pentru noi, însă, spectacolul înseamnă în primul rînd ansamblul, rezultatul unei munci comune a regizorului, dirijorului, scenografului, solștilor și corpului de balet. Fiecare își îndreaptă eforturile principale nu spre propria sa evidențiere, ci spre dezvăluirea cit mai deplină a conținutului de idei al lucrării, a concepției autorului. Toate aceste gînduri ne preocupau și fără voie ne nelinișteau: ce va spune spectatorul?”

Temerile noastre s-au dovedit însă a fi nefondate. Nerespectînd tradițiile statornicite, englezii au aplaudat, cum se spune, „la scenă deschisă”. Și-au exprimat aprecierea pozitivă atât spectatorii „serioși” de la parter, cît și galeria plină de temperament, atât criticii, cît și coregrafii.

Ne-au vizitat în culise balerini de frunte de la „Saddler’s Wells”. Adresîndu-ni-se, celebra dansatoare Margot Fontaine a spus: „N-am mai avut ocazia să vedem o asemenea interpretare. Este o adevărată minune. Acum am înfeles ce ne lipsește...”

Maestrul baletului englez și coregrafii francezi, germani și din alte țări care veniseră atunci în mod special la Londra, au fîrnat să asiste la toate repetițiile și studii noastre, au căutat să pătrundă particularitățile școlii interpretative sovietice.

Numele Galinei Ulanova, al lui Iuri Jdanov și Nikolai Fadeevceț puteau fi înălțate în toate ziarele și revistele engleze. Criticii erau entuziasmați și scriau că coregrafia sovietică au pus dansul clasic în slujba ideii, a conținutului, a dezvăluirii lumii sufletești a omului.

Londonezii se apropiau de noi pe stradă, în muzee, în teatre, și ne spuneau adesea un singur cuvînt răsesc: „spasibo”.

N-a trecut nici un an și, împreună cu un grup restrîns de artiști am plecat într-un turneu în America Latină: Uruguay, Argentina și Brazilia. Se poate spune că noi am fost primii reprezentanți ai artei sovietice în aceste țări. Am fost primiți cu foarte mult interes: oamenii ne examinau cu atenție, ne puneau tot felul de întrebări. A trebuit să răspundem la probleme ce priveau toate domeniile artei sovietice. La prima noastră repetiție din Montevideo au asistat toți artiștii trupei de balet din localitate. Și așa s-a înmulțit în toate orașele.

În timp ce noi ne aflăm în turneu în America Latină, din Moscova au plecat în Japonia, Olga Lapeșinskaia, Irina Tihomirnova, Nina Timofeeva, Vladimir Preobrajenski, Gheorghî Farmavianț, Ghenadi Lediah și alți artiști de balet ai Teatrului Balșoi. Acest grup relativ restrîns — era format din mai puțin de 40 de artiști — avea de îndeplinit o sarcină de răspundere: să

Raisa Strucikova în rolul...

SPORT

270 de minute în poartă

„Un geniu al fotbalului: un portar de mina întâia! o minune! Iașin este extraordinar!”

Așa a scris presa sudamericană despre celebrul portar sovietic, Lev Iașin. Recent Iașin și-a publicat în „Literatura i jizni” impresiile prilejuite de turneul în America Latină.

Turneul nostru a durat aproape o lună. Și încă mi-e greu să adun laolaltă toate impresiile. Sint atât de numeroase, încât când încerc să privesc în urmă parcă mă uit într-un caleidoscop. Să mă iertați, deci, dacă relatarea mea nu va fi completă.

...Buenos Aires. Am ajuns acolo la 15 noiembrie. Iar a doua zi, cu tot drumul obositor și căldura nesuferită, am început antrenamentul.

Meciul era așteptat cu un uriaș interes. Băieții noștri erau tot timpul inconjurați de zăbriști. Acreștia ne urmăreau literalmente pas cu pas: cum ne antrenăm, cum mâncăm, cum ne odărnim. Ziarele făceau fel de fel de pronosticuri asupra rezultatului meciului. Dar un lucru era curios: nimeni nu se întreba cine va câștiga, ci doar ce scor vom pierde noi. Într-un amplu interviu, popularul fotbalist argentinian SanFilippo a anunțat că scorul va fi 4-1. La care, jignit de neîncrederea arătată față de înfașărea noastră, fundașul dreptă Simeone a răspuns: nu 4-1, ci 4-0. Numai antrenorul echipei argentinienilor dovedea mai modest: vom câștiga firește, a spus el, dar diferența va fi doar de un gol.

Când am citit pronosticurile acestea, băieții noștri s-au revoltat. Mai ales Mișa Meshi. Il înfuriase deosebită lăudăroșenia lui Simeone adversarul lui direct. „Îi arăt eu lui 4-0” — bombănea Mișa.

Din primul minut al meciului, asupra noastră au început presiunile. Stăpânind la perfecție tehnica argentinienilor, au pornit atacul pe un front larg. Apărarea noastră se văzută pusă într-o situație foarte grea. Precăzusem, de altfel, că adversarul va începe să ne preseze chiar din prima clipă. Cinci, zece, cincisprezece minute, poarta noastră a fost bombardată fără întrerupere. Spectatorii pur și simplu se topeau de admirație. Dar noi am rezistat. Simțind că apărarea noastră, înfașășii noștri au prins curaj. O pătrundere rapidă a lui Slava Metreveli, pas lui Ponedelnik, și — și mingea s-a oprit în plasă. Spectatorii nu apucaseră încă să-și vină în fire când a urmat o pătrundere a lui Meshi și același Viktor Ponedelnik sărind înalt a înscris cu o lovitură splendidă pe de-a doilea gol.

Seleccionata Argentinei a pornit la atac hotărâtă să reducă diferența. A trebuit tot mai des să ies din poartă. Odată, prinșind mingea în timpul unei astfel de ieșiri, am simțit o lovitură puternică în obraz. Alceva nu mi mai amintesc. Când mi-am venit în fire, scorul era 2-1.

În sfârșit, am auzit fluierul final al arbitrului chilian Robles. Victorie! Și aici și-au arătat suporterii argentinienii temperamentul. Măturând tot în cale, s-au năpustit pe teren. Repezinându-se asupra jucătorilor noștri, ei au început să-i îmbrățișeze, să le strângă mâinile și să... smulgă de pe dinșii tricourile. După cum am aflat ulterior, cea mai mare fericire pentru un suporter argentinian este să intre în posesia unei bucăți din tricoul învingătorului. Slava Metreveli a trebuit să-și sacrifice și tricoul de rezervă, iar cel de pe dînsul a fost sfîșiat în zeci de bucățele.

Pînă la hotel am fost petrecuți de o escortă de onoare. Mii de lozinci ai Buenos-Airesului au tinut să salute prima echipă europeană care i-a învins pe argentinienii pe teren propriu.

După meci, Federația de fotbal a Argentinei a oferit o recepție. Mi s-au întipărit în minte cuvintele spuse de președintele federației: „Trebuie să se joace mai mult fotbal, trebuie să se organizeze mai multe întâlniri ca acestea. Ele îi apropie pe oameni”. Frumoase cuvinte!

A doua zi ne-am luat rămas bun de la primitorul Buenos Aires și am pornit mai departe, spre apus, unde între culmile înalte ale Anziilor stă pitită capitala statului Chile-Santiago.

La 24 noiembrie, ora 10 seara (5 dimineața după ora Moscovei) cele două echipe și-au făcut apariția pe teren. Cu o oră înainte de începerea meciului, băieții noștri erau încă toropiți de somn. Diferența de timp se făcea simțită.

În meciul cu chilenii, antrenorii noștri au hotărât să încerce o altă variantă a echipei. Spre marele meu regret lovitura căpătată în Argentina nu-mi permitea încă să-mi reiau locul în poartă. Dar Vladimir Maslacenکو este un portar cu experiență și în meciul acesta, după părerea mea, a jucat fără nici o greșală.

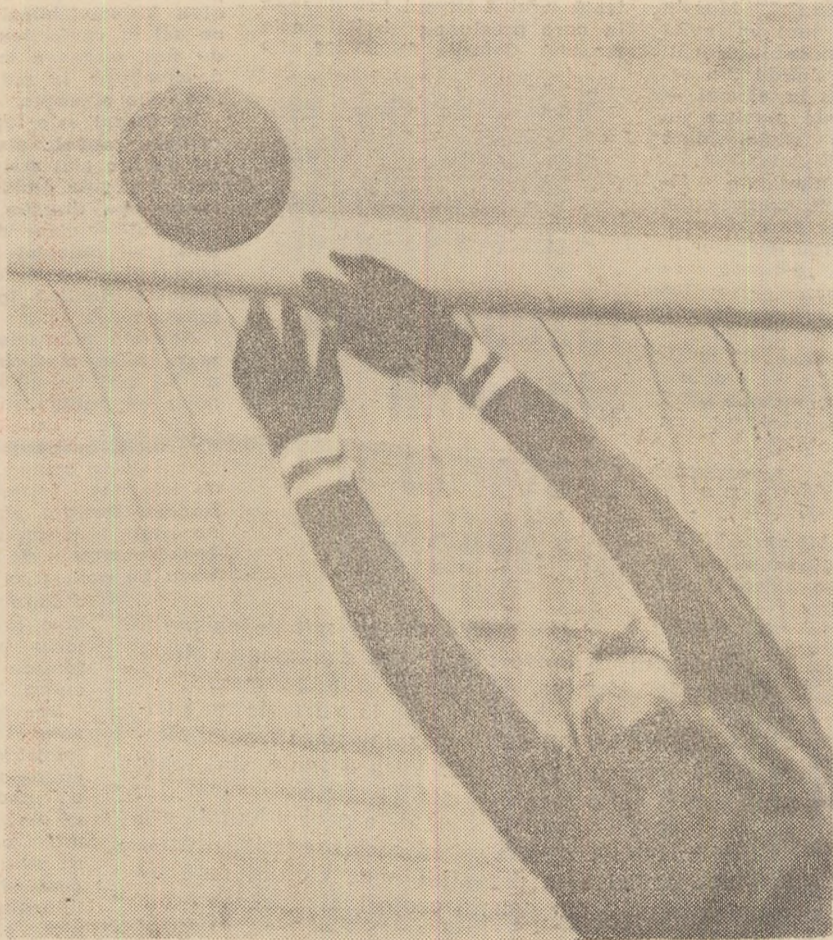
Curios, dar când eram în poartă

acea căldă ni s-a părut că dis-tanța dintre Chile și patria noastră s-a redus simțitor.

În Uruguay am ajuns în zori, mai precis la hotarul dintre zi și noapte.

Biletele se vinduseră în câteva ore. La bursa neagră se vindau la prețuri fabuloase. Meciul dintre cele două selecționate puse în umbră chiar și întâlnirea-cheie pentru campionatul Uruguayului dintre echipele „Nacional” și „Penarol”.

Înainte de începutul meciului dintre reprezentativele U.R.S.S. și Uruguayului, agitația și încordarea ajunseseră la maximum. Toți erau încredințați că de data aceasta vom părăsi terenul învinși. Toți, în afară de noi. După ce câștigasem două meciuri nu vroiam deloc să pierdem pe al treilea. Pe urmă, mai știam că, departe de Montevideo, milioane de suporterii sovietici as-

Iașin în plină acțiune

mă simțeam mult mai puțin emoționat decât în tribuna lui „Estadio-Nacional”. Și aveam suficiente motive de emoție. În prima repriză chilenii au atacat tot timpul. Stilul lor de joc se deosebea radical de cel al altor echipe sudamericane. Poate că nu au nivelul tehnic al argentinienilor și brazilienilor, dar rapiditatea și spiritul lor colectiv e de invidiat.

Atacul nostru nu se lega de loc, fie din pricina oboselii, fie din lipsă de antrenament. Scorul primei reprize: 0-0. Dar când pe teren și-a făcut apariția Alexei Mamikin, situația s-a schimbat brusc. Băieții au pornit la atac. În minutul 70, Ghivi Cioheli a pasat mingea lui Ponedelnik, acela lui Mamikin, un șut năpraznic — și gol! Încă o victorie!

Au urmat două zile de odihnă. Pretutindeni eram întâmpinați cu zimbete și stringeri de mână prietenești. O plăcută surpriză pentru noi a fost invitația făcută de Institutul de prietenie chiliano-sovietică. Într-o cameră modestă, am văzut tablourile conducătorilor partidului și guvernului nostru. Pe chilenii îi interesa absolut tot: și Congresul al XXII-lea, și noile construcții, și multe altele. În sear-

teaptă să câștigăm. Și nu le puteam înșela încrederea.

Meciul acesta a fost cel mai greu. Uruguayenii au jucat dinamic și foarte dur. Din primele minute centrul atacant al uruguayenilor a sărit pe piciorul lui Voronin, lovindu-l grav la gambă. După cîteva timp, Slava Metreveli a fost oprit în plină cursă și aruncat pur și simplu dîncolo de tușă. Și eu am avut destule de tras.

Dar oricît s-a străduit selecționata Uruguayului, oricît au susținut-o spectatorii, ea, și nu noi, a părăsit terenul învinsă.

Îndată după victoria cucerită la Montevideo am primit o invitație din Brazilia. Dar după un turneu de aproape trei săptămîni eram, firește, obosiți. Așa că am refuzat în viația. Cred că vom juca totuși cu de curînd și cu Brazilia.

Victoriile noastre pe continentul sud-american au arătat că reprezentativa sovietică poate juca de la egal la egal cu cele mai puternice echipe din lume, că poate lupta pentru victorie la apropiatul campionat mondial.

Lev Iașin

Maestru emerit al sportului

Marele prestigiu sovietic • Marele prestigiu sovietic • Marele prestigiu sovietic • Marele prestigiu sovietic •

mele
lui

ARTĂ

dra

ne, New York și Rio de
le umli i-au găzduit pe
at peste 40 de țări,

o imagine despre coregrafia so-
în cadrul unui program de re-
i. Judecînd după ecurile presei
ze, turneul a avut mare succes.
oriul celor șapte programe de
a cuprinde acte, scene și dife-
opuri din spectacolele „Cenușă-
și „Coppa” precum și „Noap-
alpurgiei” și.

fară de spectacole, artiștii noștri
ardat instituțiilor de învățămînt
fic din Japonia un ajutor crea-
au organizat consultații și lecții
strative, au înfașășat pedagogilor
ei metodică și practica predării
șilor sovietici. La școala core-
Centkowski, deschisă recent
no, lecțiile de dans clasic sint
e de pedagogi de la Teatrul
Sulamit, Messerer și Aleksei
ov.

îndul nostru, punem cu plăcere
oziție scena Teatrului Balșoi co-
noștrilor peste hotare.

Raisa Strucikova

Artista a poporului a U.R.S.S.

„Săresei”

Marele prestigiu sovietic • Marele prestigiu sovietic •

Dacă obișnuși să spuneți: „Ai grădă, e din sticlă”, va trebui să renunțați la această formulă. Sticla nu mai este fragilă! Dimpotrivă! Ea a devenit un „înțărît” foarte căutat. Masele plastice care au luat un avânt atât de mare, au un inconvenient: rezistența relativ slabă! S-a recurs atunci — ca la ciment — la armare. Masele plastice au fost armate cu sticlă, dând un material nou sticlotextilitul, cu proprietăți uimitoare. Firul de sticlă brută, compus din 100 sau mai multe fibre elementare de 3—9 microni fiecare, lipite între ele, se răsucesc, se urzesc, se bobinează și se țes aproape la fel ca firele textile. Țesătura este acoperită cu gudron sintetic, apoi așezată în câteva rânduri ca foile de plăcintă și presată la cald. Rezultă plăci de sticlotextilit, un material cu calități excepționale.

Surprizele SVAM-ului

Ați auzit vreodată de SVAM? Sînt înțeles în limba rusă, ale cuvintelor „Material anizotrop din sticlă fibroasă”. Cre-ai de oamenii de știință sovietici A. K. Burov, G. D. Andreevski și S. I. Ioffe, materialul seamănă cu structura cu lemnul, cu oasele scheletului omnesc sau cu cristalele spatului de Islanda. Toate acestea sînt materiale anizotrope adică au anumite proprietăți, care variază în raport cu direcția fibrelor. Lemnul de pildă, poate fi despicat ușor de-a lungul fibrelor, în timp ce tăierea de-a curmezișul este foarte anevoioasă.

SVAM este așadar o masă plastică armată cu fibre de sticlă, orientate în direcțiile supuse celor mai mari solicitări. Aceasta îi dă o rezistență surprinzătoare de 1,5—2 ori mai mare decât cea a sticlotextilitului produs în condiții asemănătoare. Prețul redus, fabricația relativ simplă și rezistența răi ales la înfrîngere și indoire, au determinat producerea în cantități masive a sticlei anizotrope la Uzina de material plastic stratificat din Leningrad.

De curînd în mine au fost introduse grinzi de armare din SVAM. Acestea au o structură mult mai rațională decît stîlpul de oțel, dispunînd de o rezistență mărită tocmai în direcția în care presiunea bolții este maximă. Grinzile de SVAM sînt

Sticla: de cinci ori mai ușoară, de două ori și jumătate mai rezistentă ca oțelul

Insușiri noi ale unui material străvechi

Sticla a devenit un material atât de obișnuit, încît puțini dintre noi îi mai dau atenție. Geamurile caselor, trenurilor sau automobilelor, cristalul de pe birou sau de la vitrinele magazinelor, gemulețul de la ceas sau para becului electric, paharul, carafa sau vaza de flori, sînt toate făcute din cea mai obișnuită sticlă.

Primejdia pentru sticlă de a deveni banală era iminentă! Dar iată că ea ne-a pregătit surprize deosebite! Și-a dezvăluit niște calități care au proiectat-o din nou în centrul atenției.

mai subțiri decît cele din lemn, beton armat sau oțel. O altă calitate este greutatea lor mică, ceea ce ușurează considerabil transportul dintr-o galerie în alta.

Dar SVAM ne mai rezervă și alte surprize.

Din el se confecționează conducte pentru gaze naturale, superioare din toate punctele de vedere celor de metal: nu sînt atacate de umezeală și de substanțe chimice și resistă la presiune.

Faptul că din SVAM se pot obține piese transparente sau viu colorate, cu o conductibilitate redusă și izolatoare,

oferă largi posibilități arhitecturale și decorativelor.

Proprietatea de fasonare a noului material, permite confecționarea plăcilor ondulate pentru acoperișuri, a căzilor de baie, chiuvetelor, mobilei curbate și băncilor de școală.

Deoarece nu se teme de vînt, de căldură de frig sau de umezeală — dușmani din totdeauna ai materialelor de construcție — și pe deasupra este electroizolant, SVAM are o largă întrebuințare în locul metalului, ca de pildă în construcțiile navale, în industria de automobile și în cea de aparate electronice.

Iată cum sticla fibroasă anizotropă a devenit un ajutor de nădejde al omului, economisindu-i importante cantități de lemn și metal.

Avioane din sticoplast

E știut că în medicină, sticla este foarte mult întrebuințată. Din ea se fac tot felul de aparate și instrumente, iată însă că și în acest domeniu, sticla — sau mai bine zis fibrele de sticlă — prezintă noutăți senzaționale. Un șterg de milion de fibre sticloase foarte fine, avînd un diametru de o sută de ori mai mic ca cel al unui fir de păr, au stat la baza construcției unui aparat interesant.

În acest aparat, fiecare fibră fiind capabilă să redea un punct cu o anumită luminozitate, întregul mînușchi poate reda o imagine. Sistemul folosit este identic cu cel al confecționării clipșelor de ziar, unde o fotografie este descompusă în mii de punctulețe albe și negre.

Interesant este faptul că dacă ambele capete ale mînușchiului de fire sînt menținute în aceeași poziție, indiferent de ce formă sau direcție ar lua mînușchiul — chiar dacă este înodat — obiectul aflat în fața unuia din capete, apăsă într-o imagine identică, la capătul celălalt.

Această proprietate va fi de mare folos medicinei. Dentistul nu va mai trebui să folosească mica lui oglinjoară. Introdusînd capătul unui asemenea „câșor” din sticlă în gura pacientului, el va vedea comod, pe un ecran de televizor, întreaga cavitate bucală. Desigur că și gastroscopurile, laringoscopurile și bronhoscopurile de mîine se vor baza pe același principiu, îngăduindu-ne să aruncăm priviri iscoditoare în cele mai tainice unghere ale corpului omnesc.

Dar sticla mai are ceva de spus! În industria aviației, ea nu se mulțumește să rămînă în postură de... geam. Calitățile o îndreptățesc să aibă pretenții mai mari și anume, să înlocuiască aluminiul și magnezul. Sticla, sau mai degrabă sticoplastul, este un material ideal din acest punct de vedere. Prin structură se amestecă de betonul armat, dar îl întrece ca rezistență și este mult mai ușor. Sticoplastul este de cinci ori mai ușor și de două ori și jumătate mai rezistent ca oțelul.

De aceea, viitorul este al avioanelor de sticlă, care, datorită greutății lor reduse, vor lăsa în urmă toate performanțele aparatelor de zbor de astăzi.

După cum se vede, minunatele însușiri ale străvechiului material n-au fost nici pe departe epuizate.

Radu Nor

Il vom vedea în curînd construit din sticlă?

PARADA INVENȚIILOR

Invențiile pe care vi le prezentăm mai jos se deosebesc între ele atât ca domeniu de aplicare, cît și ca importanță. Ceea ce le unește este ingeniozitatea, modul cu totul nou de a soluționa probleme vechi.

Talisman modern

Organismul multor oameni nu suportă vaccinurile subcutanate: le crește temperatura și li se irită pielea. Pînă acum, pentru ei erau inaplicabile succesele medicinei în domeniul vaccinerilor și serurilor. Din această cauză, ei nu puteau fi imunizați artificial și erau oricînd predispuși diferitelor boli contagioase, pînă la totodată să îmbolnăvească și pe alții. Iată de ce a apărut necesitatea găsitului unei modalități de a introduce vaccinul sub piele.

Un grup de colaboratori de la Universitatea de Stat din Moscova a descoperit un procedeu de vaccinare fără seringă. El au confecționat brățări, clipșuri și inele... curative. Pe partea interioară a acestor podoabe, acolo unde ele vin în contact cu pielea, au adăugat o montură dintr-un izel mic de cauciuc poros, lat de o jumătate de centimetru și gros de trei milimetri. Înainte de a pune podoaba pe mîină sau la ureche inelul de cauciuc se îmbibă cu soluție de vaccin și se usucă la temperatura camerei. Brățările, inelele sau clipșurile curative, se poartă cam două săptămîni. În acest rîstimp nu se observă aici un fel de reacție din partea organismului. Vaccinul pîtrunde treptat prin porii, iar purtătorul acestui „talisman” modern capătă imunitate față de bolile contagioase.

Bateria pilonilor înseamnă pentru constructorii și examen al măiestriei ingineresti. Căci pilonii sînt „piciorarele” pe care trebuie să se sprijine ferm pereții susținători ai podurilor, debarcaderelor, barajelor...

Inginerii sovietici N. M. Ohrimenko, I. P. Pruteanov și N. S. Kravcenko au propus un procedeu original de executare a pilonilor, coloanelor și altor construcții similare. De pe un șlep sau ponton se forează o sondă avînd diametrul viitoarelor coloane. În sondă se introduce capătul unei țevi metalice în care sînt săpate o mulțime de orificii. „Secretul” inventatorilor constă în aceea că țeva este îmbrăcată într-o plasă metalică. Pînă aici vedem că nu este vorba de nici un fel de pilon.

De pe șlep începe să se „injecteze” mortar de ciment care treptat umple spațiul dintre țevă și plasă. Aceasta se întinde luînd forma unei coloane. După ce betonul se solidifică, din toate acestea — beton, țevă și plasă — se obține un pilon. „Piciorul” viitoarelor construcții, este gata. Și nu a fost nevoie pentru înălțarea lui nici de grinzi de beton armat, lungi de mulți metri, nici de macarale plutitoare puternice, așa cum se foloseau pînă acum.

Procedeu descris mai sus e universal. Cam în același mod se pot construi planșee pentru puturi de mîină și tuneluri, se pot lichida răbufnirile de apă la baraje și diguri, se pot astupa fisurile în fundament.

Ceaiul și „circul electronic”

Cultivarea ceaiului cere foarte mari cheltuieli de muncă manuală. În plus, calitatea lui depinde în mare măsură de culegerea la timp a foilor. Această opera-

țiune coincide cu stringerea recoltei la cultură, care necesită de asemenea un volum mare de muncă. De aceea, în acest domeniu, se cereau reparații masini.

Doi ingineri de la Institutul de cercetări științifice pentru construcția de aparate și mijloace de automatizare din Tbilisi au ajuns la concluzia că recoltarea ceaiului poate fi mecanizată cu ajutorul mașinilor electronice de calcul.

Iată cum au raționat ei. Cei care culeg ceaiul apreciază în primul rînd raza tufei de ceai, apoi observă înălțimea lăstarilor și stabilesc, după culoarea acestora, dacă e momentul să fie culeși.

Exact în același mod ar putea să lucreze și mașina. Ea trebuie doar învățată să facă aceste operațiuni.

În primul rînd mașina trebuie să „vadă”. De aceea inginerii au înzestrat-o cu un iconoscop, un tub electronic obișnuit pe a cărui suprafață se proiectează imaginea tufei de ceai. Un fascicul electronic transmite blocului mașinii, care va soluționa problema, toate datele necesare stabilirii razei tufelor și lungimii lăstarilor. Culoarea lor se determină după puterea reflectoare a frunzelor luminate de un becul special.

Dacă mașina hotărăște că lăstarul e bun de cules, ea transmite pe loc comanda unei mîini mecanice. Pentru a simplifica construcția mașinii inventatorii au împărțit suprafața iconoscopului în câteva celule, așa încît fiecare celulă administrează porțiunea ei de tufă și comandă mîna ei proprie. Deși mașina are mai multe brațe construcția ei este simplă: fiecare mîină execută o mișcare în sus și în jos.

E. M.

RIMMA KAZAKOVA:

Cîntece

Adun cîntece,
cum aduni florile—
felurimi,
cu petale arzinde ca zorile.
Pe nimeni nu sicii,
nu cer să mă vindece
de patima asta.
Ci simplu, adun
cintecul bun,
ascult cîntece...
Vă iubesc, oameni
plini de cîntece bune,
corăbii doldora
de piersici și alune,
prăvălioare cu miros de ceapă și praz,
luntri greoaie
săltînd pe talaz...
Și grădini
aburite de ploi, curățate de spini;
iazuri adînci
cu nuferi,
cu maluri căzute pe brînci,
boboci nedeschisi
cu roa-n mărgele,
zvicnind precum inima-n palmele mele...
Diminețile-s cîntec,
in cîntec se scaldă,
Ca-n zori
steaua zorilor de peruzea...
Și cîntul meu cald
ca o pasăre caldă
din cuib își ia zborul,
din inima mea.

In rominește de
MIHAIL CALMICU

Doctor
in științe filologice
și artist
ae estradă

O carieră neobisnuită

Doctorul în științe filologice Irakli Andronikov a inaugurat un gen original și foarte contemporan: povestirea vorbită. Este o literatură vie, o literatură care pune la viață chiar în fața ascultătorului, o literatură pe care o poți auzi și vedea. Cum a ajuns Irakli Andronikov să îmbrățișeze un gen artistic atît de original? Răspunsul ni-l oferă el însuși în amănunțime ce urmează.

După absolvirea școlii medii din Tbilisi, m-am înscris la facultatea de filologie a Universității din Leningrad, iar pentru desfășurarea școlii, am început să frecventez concertele simfonice și cursurile conservatorului. În timpul liber, obișnuiam să povestesc colegilor întâmplări hazlii, în care era vorba, cel mai adesea, despre cunoștințele comane: profesori, cîntăreți, dirijori... Risul prietenilor era pentru mine busolă și

— în același timp — colac de salvare. Deoarece, atunci cînd încercam să mă produc în fața unui auditoriu „serios”, lucrurile nu mai mergeau. Îmi pierdeam capul, îmi venea să intru în pămînt de rușine.

Odată, pe cînd trebuia să țin o conferință despre Lermontov pe care-l îndrăgisem încă din copilărie, n-am reușit să scot decît niște sunete nearticulate și am tușit atîta (gîndurile mi se risipiseră care încotro), încît profesorul mi-a spus:

— Uite ce este, tînărul meu prieten! Se spune că vrei să te dedici muzicii... N-aș vrea să-ți stric viitorul, de aceea îți dau notă de trecere. Dar să-ți întrec în cap o dată pentru totdeauna: nu-l cunoști pe Lermontov și nu-l vei cunoaște niciodată!

Mi se pare că tocmai această previziune a fost una din pricinile pentru care, de mai bine de un sfert de veac, mă consacru studiului vieții și operei lui Lermontov.

În ce privește pasiunea mea pentru muzică, ea este cea care m-a adus pe scena marilor săli a Filarmonicii de stat din Leningrad: mi s-a încredințat, cu titlu de probă, rolul muzicologului care face prezentarea concertului simfonic. Sala era plină. De cum m-am văzut pe scenă, m-am trezit îndrăgind verzi și uscate... Publicul rîdea în hohote, iar eu simțeam cum mă copleșește disperarea. Așa dar, am suferit un eșec! Tovarășii de la Filarmonică își amintesc și acum această întâmplare! E drept, și eu îmi aduc deseori aminte de ea, mai ales atunci cînd povestesc, în aceeași sală, despre ziua nefastă a debutului meu. Și acum publicul hohotește de ris, dar asta nu poate decât să mă satisfacă.

Atunci, însă, știți ce s-a întîmplat cu mine? A trebuit să-mi iau rămas bun de la Filarmonică. M-am întors la literatură și la Lermontov, iar în timpul liber am devenit povestitor... Povesteam pe coridoare, pe scări, în vestibul, în bibliotecă, la editură, la institut, pretutindeni. Povesteam, pentru că... nu puteam să nu povestesc! Și n-o făceam numai ca să mă distrez: doar nu imitam pur și simplu trăsăturile cuiva, ci mă sileam să-i surprind caracterul, să mă transpun în starea de spirit a lui Alexei Tolstoi, ori Samuel Marșak, ori a vestitului actor I. N. Pevțov...

Improvizînd textul, îmi schițam și trăsăturile de caracter, adică mă străduiam să redau poezia unei persoane, descoperind și ceea ce nu frapază în înfățișarea ei fizică. Așa s-a născut povestirea nescrisă, povestirea orală care nu e niciodată aceeași, care se modelează, se șlefuește, de la o prezentare la alta. Aceste povestiri pot acum să le asculte nu numai cei care cunosc prototipurile, ele sînt accesibile tuturor. Și e firesc să fie așa. După cum un portret, executat de pictorul, nu cere privitorului să cunoască originalul, tot astfel și o galerie de portrete vii poate fi înțeleasă fără comparația cu prototipurile deoarece ea însumează și trăsături particulare și trăsături generale.

În cele din urmă, m-am prezentat cu povestirile mele în fața marelui public — la Moscova, la Unionea scriitorilor. Și, spre propria mea surprindere, m-a mai fost o „cădere”...

Îmi amintesc ziua cînd A. N. Tolstoi și S. I. Marșak m-au prezentat lui Gorki... Eram teribil de emoționat. Dar Gorki m-a lăudat și mi-a vorbit despre marile posibilități ale genului... Înaintea mea se deschidea în același timp drumul spre literatură și spre teatrul de estradă. Și am continuat să mă ocup de Lermontov, iar „primul pictor” mă produceam cu povestiri la estradă.

În anii războiului, am plecat pe front; acolo, sfera impresiilor mele s-a lărgit, s-a schimbat auditoriul, s-a îmbogățit galeria mea de portrete. În fiecare povestire, scriitorii, actorii, oameni de știință figuiau acum alături de generali, partizani, colhoznici...

Astăzi, cum e și firesc, în fiecare din noile mele programe, una dintre povestiri este consacrată cercetărilor științifice, deslegării unei noi taine a științei ca și unor noi episeade — necunoscute pînă acum — din viața marilor scriitori.

Mă străduiesc întotdeauna ca povestirile despre trecut și cele despre realitatea noastră vie, contemporană — povestiri serioase sau vesele — să nu se opună una alteia, ci să se contopească într-un tot unitar.

Irakli Andronikov

Călătoream spre Australia împreună cu alți membri din conducerea Asociației de prietenie „U.R.S.S. — Australia”. De la Singapore ne-am imbarcat în avionul de Djakarta. Am aflat îndată că, printre călători se află și Charlie Chaplin împreună cu soția și doi copii. Am rugat-o pe stewardesă să-i transmită că turiștii sovietici ar dori să-l cunoască. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat: „Îmi face plăcere să-i cunosc pe turiștii sovietici”

Peste cîteva clipe ne aflam cu toții în salonul avionului Conducătorul grupului nostru, secretarul responsabil al asociației „U.R.S.S. — Australia”, Ninel Ivanova Maslova a făcut prezentările. Am făcut cunoștință și cu membrii familiei sale. Cha-

plin m-a rugat să-i povestim amănunțit despre fiecare dintre noi. Asculta totul cu mare interes. În grupul nostru se afla, de pildă, K. V. Egorov, docent la catedra de automatică și telemecanică a Institutului de energetică și totodată cineamator și maestru al sportului la alpinism. Cînd a aflat toate acestea, Chaplin a exclamat: „Quite a chap!” (Halal flacău!).

Am fost mișcați de surprînzătoarea amabilitate a lui Chaplin, care tot timpul căuta să imprime discuției un caracter familiar. Fiica lui Chaplin, Geraldina, în vîrstă de cincisprezece ani, se uita tot timpul la noi cu ochii ei mari și urmărea cu atenție discuția.

Charlie Chaplin venea din Japonia și era în drum spre Indonezia — două popasuri în marea călătorie pe care o întreprinde în jurul lumii. Terminase nu de mult o carte de memorii, iar acum se odihnea călătorind. Mi s-a părut că pe soția lui Chaplin, o femeie modestă, frumoasă, tăcută, o obosea puțin marele interes pe care oamenii îl arătau lui Charlie, vietii și familiei lui. Chaplin însă era animat, ba chiar entuziasmat. Fața lui era de o uimitoare mobilitate, iar mimica sa, bogată și extrem de variată. A schițat doar un zîmbet și în fața noastră se și afla micul Charlie, binecunoscutul său erou din filme. Dar a fost de ajuns să se încrunte, ca să semene deodată cu un gentleman respectabil. E foarte greu să faci portretul și unul dintre noi, pictorul L. Vladimirski, s-a străduit multă vreme și fără succes să-i schițeze trăsăturile. În sfîrșit, a reușit „să-l prindă” într-un moment cînd își privea fiica.

Despre cite n-am vorbit în cele două ceasuri! Evident, în primul rînd despre însuși Chaplin — despre rolurile, despre filmele sale. Aflînd că ne-a plăcut în mod deosebit „Luminile orașului” ne-a spus că prețuiește acest film în aceeași măsură ca „Dictatorul”. „Sînt multe mijloace de a lupta împotriva fascismului — ne-a spus el — iar eu socotesc că prin „Dictatorul” mi-am exprimat protestul împotriva fascismului”.

E de la sine înțeles că am cerut părerea

lui Chaplin despre filmele sovietice. El văzuse „Balada soldatului”: „Este un film foarte impresionant, tulburător și deosebit de uman”. În legătură cu „Balada soldatului” interlocutorul nostru și-a amintit de filmul său „Pe umăr” îndreptat împotriva războiului și pe dată a început să-și reconstituie rolul, prin mimică și gesturi. În cursul discuției, și-a amintit de ultimul lui film „Un rege la New York” și, tot atît de viu și spontan, a început să-și improvizeze rolul.

I-am povestit lui Chaplin despre festivalul cinematografic internațional de la Moscova și el a arătat un interes viu pentru rezultatele acestuia.

**Două ore
cu
Charlie
Chaplin**

Vorbînd despre filmele sovietice Chaplin și-a exprimat înalta prețuire pentru filmul-balet „Romeo și Julietta”. El a fost cucerit de arta Galinei Ulanova și regretă că n-a avut niciodată ocazia s-o vadă pe scenă. În general,

baletul îl interesează foarte mult și apreciază în mod deosebit baletul rus.

Ne-a relatat apoi cu mult interes despre întîlnirea sa cu remarcabilul maestru de balet rus Nijinski. Chaplin ținea mult să-i placă; l-a invitat la el și toată seara s-a străduit să-l distreze. Dar Nijinski a stat neclintit pe scaun și n-a schițat nici măcar un zîmbet. Dar la plecare, i-a spus lui Chaplin: „Am petrecut o seară minunată, îmi permiteți să vin și mine?”

În discuția noastră a fost abordată și problema pozițiilor de viață și creație ale artistului. Chaplin arăta cît este de important ca artistul să fie independent de producătorii capitaliști, de toți cei care finanțează arta. „Mie, personal, nici succesul, nici gloria nu mi-au adus această independență. Ea se dobîndește doar cu bani. Numai ei îți îngăduie să realizezi filme, să faci tot ce vrei în artă”.

— Mi se reproșează adesea — a continuat Chaplin — prietenia cu un comunist, cu compozitorul Hans Eisler; dar eu răspund întotdeauna: „Iubesc pe cine vreau”.

Temîndu-ne să nu-l obosim pe Chaplin, ne-am pregătit de cîteva ori să ne luăm rămas bun. El însă ne-a reținut, afirmînd că discuția cu noi este interesantă și plăcută. „Acum sînt bătrîn iar întîlnirile oficiale mă obosesc. Nu-mi plac discuțiile zgomotoase, cînd trebuie neapărat să zîmbești, am trecut de vîrsta cînd e ușor să fii diplomat”.

Cînd am ajuns pe aeroport, Chaplin s-a despărțit de noi și a pășit curajos în întîmpinarea armatei de reporteri. Pe chipul lui nu mai exista nici urmă din amabilitatea care ne fermecase — acum era nepăsător și distant.

L. Vladimirski — pictor
T. Belova — chirurg
A. Soloviev — profesor de geografie

Un concurs tradițional

Cine sînt cîștigătorii?

Avionul de Moscova aterizează în pe aeroportul Băneasa. Printre numeroșii pasageri care coboară, atenția noastră e atrasă de un grup mic format din două femei și un bărbat tînăr, pe fețele cărora citești emoția primei călătorii în țara noastră. Îi recunoaștem imediat, după fotografiile primite din partea lor la redacție. Sînt chiar ei, cîștigătorii premiilor I și II ai concursului organizat în acest an de revista „Narodnaia Rumînia” pentru cititorii sovietici: inqinerul Mihail Constantinovici Gleb din Minsk, profesoara Jana Mihailovna Ponarenko din Tbilisi și învățătoarea Liubov Konstantinova Haritonova din Iaroslavl. Pentru cele mai bune răspunsuri date la concursul cu tema „Cunoașteți cultura și arta poporului român?” li s-a acordat drept premiu cîte o călătorie turistică gratuită în România de 15 și respectiv 10 zile. Din cei peste 2.000 de participanți la acest concurs care au dovedit un interes deosebit pentru cultura și arta poporului român, peste 40 au fost cîștigători ai diferitelor premii care constau, pe lîngă călătoria turistică despre care am vorbit mai sus, în diferite obiecte de artă populară românească, abonamente la revistă etc.

„Ca să pot răspunde la diferitele întrebări ale concursului — arăta J. M. Ponarenko la întîlnirea avută cu colectivul redacției noastre, a trebuit să citesc mult despre Republica Populară Romînă. Aveam impresia că cunosc bine țara pe care o îndrăgisem atît de mult din paginile revistei dv. Dar realitatea a întrecut cu mult nu numai ceea ce știam dar și cele mai entuziaste așteptări cu care am pornit la drum”.

Concursurile anuale organizate de revista „Narodnaia Rumînia” au devenit tradiționale. Ele s-au dovedit o formă eficace de stringere a legăturilor dintre revistă și cititorii săi. Tema primului concurs — organizat în 1958 — „Străvechile relații romîno-ruse” a atras peste 2.000 de participanți, ceea ce dovedea de la bun început interesul manifestat de cititorii sovietici față de țara noastră, sentimentele lor calde de prietenie față de poporul român.

Iată ce ne scria despre acest concurs o cititoare din Alma-Ata, N. Demisnova: „Trebuie să recunosc că fiecare răspuns găsit mi-a adus o asemenea satisfacție morală ca și cum mie mi s-ar fi înmînat premiul. Concursul a lărgit considerabil cunoștințele noastre despre Republica Populară Romînă frățească, a îmbogățit imaginea pe care ne-o făcusem despre economia, cultura, literatura și poporul ei”.

Pe lîngă strădania de a da răspunsuri cît mai exacte, mulți dintre participanți și-au trimis lucrările la concurs într-o formă deosebit de atrăgătoare, realizată la un nivel artistic deseori impresionant. Redacția noastră păstrează într-o vitrină specială unele din aceste lucrări: mape cu stema R.P.R. brodate artistic, cutii executate la traforaj, răspunsuri

*) Revista „Narodnaia Rumînia” („Romînia Populară”), editată la București, apare în limba rusă și popularizează realizările țării noastre în Uniunea Sovietică.

impodobite cu diferite desene etc. Atenția pentru aspectul grafic al lucrării e de asemenea o dovadă emoționantă a sentimentelor de prietenie pe care le nutresc cititorii sovietici față de țara noastră, față de poporul român. Temele variate ale concursurilor au atras în fiecare an noi și noi participanți. În 1959, de exemplu, tema concursului a fost „Lupta multiseclară a poporului român pentru libertate”. În 1960 — „Economia Romîniei în trecut și în prezent”.

Cîștigătorul premiului I al concursului din 1960, Boris Andreevici Mișin din orașul Volgograd, a avut prilejul să participe alături de cîștigătorii premiului II, la o adunare cu oamenii muncii din Capitală, organizată de Comitetul orașenesc A.R.L.U.S. București.

„Am fost pentru prima dată în România în 1944. Ca ofițer în Armata Sovietică — a arătat el. Am parcurs drumul lung și greu al războiului; de la granița răsăriteană pînă la cea apuseană a țării voastre, și am avut astfel prilejul să cunosc viața grea de atunci a poporului român, dar și năzuințele și lupta lui pentru libertate. Pregătindu-mă pentru concurs am aflat multe lucruri interesante din economia Romîniei în trecut și în prezent. Cu atît mai mare a fost bucuria mea cînd am putut vedea cu proprii mei ochi viața nouă, realizările minunate ale poporului român pe drumul socialismului, cînd am simțit la fiecare pas căldura prieteniei tot mai strînse care leagă poporul român de poporul sovietic”.

Acum, mulți cititori așteaptă cu nerăbdare primul număr al revistei pe 1962, care le va face cunoscută tema celui de-al V-lea concurs: „Cunoașteți orașele Romîniei?” Iar noi, redactorii revistei, vom aștepta cu nerăbdare răspunsurile lor.

Cele 4 concursuri organizate pînă în prezent au avut circa 150 de cîștigători. Dar oare numai ei pot fi socotiți cîștigători? Răspunsul la această întrebare ni l-au sugerat înșiși participanții la concurs.

Cititoarea N. Dmitrieva, din Sverdlovsk, care a participat la toate cele patru concursuri ale revistei „Narodnaia Rumînia” ne scria nu de mult: „Datorită concursurilor anuale ale revistei „Narodnaia Rumînia” am făcut patru călătorii emoționante în țara prietenă. În timpul acestor călătorii imaginare, am aflat multe din istoria relațiilor romîno-ruse, din istoria luptei de veacuri a poporului român pentru eliberarea sa, despre economia Romîniei în trecut și azi, și în sfîrșit, despre cultura și arta țării voastre. Vă mulțumesc pentru toate acestea”.

Din acest răspuns și din multe altele asemănătoare, s-a desprins concluzia că de fapt au avut de cîștigat nu numai participanții la concurs, dar în primul rînd prietenia dintre popoarele noastre, prietenie care devine cu atît mai adîncă și mai trainică cu cît legăturile dintre popoarele noastre se lărgesc, cu cît ajungem să ne cunoaștem mai bine.

Maria Savin

Redactor la revista „Narodnaia Rumînia”

Moda

De revelion

De seara de revelion — cînd vom spune bună-rămas anului care-și trăiește acum ultimele zile și bun venit celui ce îi va lua locul — ne mai despart trei zile. Creatorii de modă sovietici s-au pregătit de mult pentru acest eveniment.

Mi-a căzut în mină frumoasa și bogata revistă sovietică „Moda”. Cîte noutăți, cîte frumuseți!... Ochii mi se lipeșc cînd de un model de rochie de seară, cînd de celălalt. Cînd de un splendid taioarăș, cînd de o elegantă jachețică.

Iată o frumoasă rochie de seară pe care revista sovietică o dăruiește cititorilor ei (Fig. 1). Corsaj simplu, strîns în talie cu un trandafir. Fusta e bogată, formată din trei volane ușor încrețite pe un furou de nailon. O mînușă lungă completează această frumoasă și elegantă rochie. Se poate face din dantelă sau din țesătură de nailon.

O rochie de nailon cu guler bogat ce cade pe umeri (Fig. 2) ca o pelerinută, guler care e pus pe un corsaj „princesse”. Fusta e formată din cerulețe și pliuri care o fac să stea „clopot”. Cerceii, floarea și mînușile sînt accesoriile acestei tineresti rochițe.

Iată mai departe o rochie clasică din tafta albă, a cărei garnitură este formată dintr-un cordon brodat cu perle. (Fig. 3).

Apoi — tot din tafta sau din rips — un taioarăș al cărui guler gen șal e ușor depărtat de gît. Jacheta are mîneci trei sferturi și se încheie la doi nasturi. (Fig. 4).

În sfîrșit (Fig. 5) o rochie cu talie joasă a cărei singură garnitură o formează două funde care prind pensele unei bogate

rochie simplă poate fi bine completată prin fundele, paftalele, mărgelele, mînușile, pantofii, poșeta etc. pe care le vom purta la ea, că — invers — o rochie cu croială mai amplă — de exemplu cu volane —, că o rochie con-

care bob e o lucrare de artă! — intercalate cu strălucitoare ochiuri de lăntșor metalic.

Și... cîte și mai cîte...! Se vede cît de colorată e creația sovietică de modă năzuiesc spre modele, spre creații de cel mai

feccionată dintr-un material bogat, cum e lameul, nu suportă prea multe accesorii.

Iată un model de pantofi de o formă nouă. Virf pătrat ornamentat cu o fundă din materialul rochiei.

Iată și un șirag de mărgele din ceramică — fie-

bun gust, că la alcătuirilor ei țîn seama de toate regulile de temelie ale artei în combinarea formelor, culorii și materialelor. Așa se explică de ce din sub creionul lor, de sub penelul lor ies adevărate opere de artă.

Constanța Man

te fuste. Material: tot tafta sau lame.

Se pare însă că creatorii de modă sovietici au început a se întrece pe ei înșiși. Ei nu se mulțumesc să prezinte o mare varietate de modele de îmbrăcăminte, din care fiecare ni-l putem alege pe acela care ne vine mai bine, pe acela care ne avantajează, pe acela care ne înalță dacă am fi cam scunde, ne arată mai mi-cuțe dacă am fi prea înalte, ne fac mai plinuțe sau mai slăbuțe decît sîntem în realitate — după caz — dar ne pun la dispoziție și un bogat sortiment de accesorii, asortate la rochia pe care o îmbrăcăm.

Jurnalul însuși ne sugerează ideea justă că o

Noi excursii în U. R. S. S.

O. N. T.-Carpați, Agenția București, a început înscrierile pentru Excursiile organizate în U. R. S. S.

În trimestrul I-1962, pe itinerariul:

Chișinău-Kiev-Moscova

Durata excursiei, 10 zile.

Plecările au loc la 10 februarie, 15 februarie, 25 februarie, 28 februarie, 5 martie, 20 martie și 28 martie 1962

Transportul pe teritoriul U. R. S. S. se efectuează în vagoane de dormit.

Informații și înscrieri la Agenția O. N. T.-Carpați, din Calea Victoriei 100 și B-dul Republicii 68 și la filialele O. N. T. din Căărași, Alexandria și Giurgiu.

Oficiul Național de Turism „CARPAȚI”

Agenția București, vă urează

LA MULȚI ANI

și vă dorește noi succese

în muncă

RECENZIE

„Există dragoste fulgerătoare...?”

In studiul și emoționantul roman „Există dragoste fulgerătoare, de la prima vedere” autorul innoadă îndrăzneț firele acțiunii și tot el le deznoadă îndrăzneț. Dragoste fulgerătoare există și nu există.

Meritul autorului mai constă și în următoarele: e greu, e foarte greu să scrii două sute douăzeci și două de pagini, dar e și mai greu să le tipărești la editură într-un tiraj de masă.

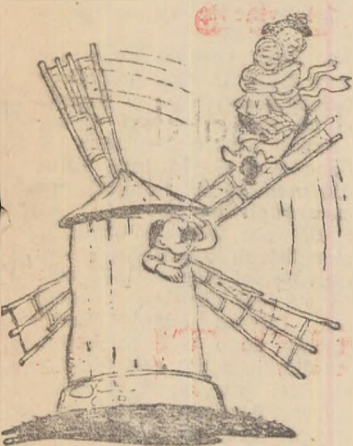
Autorul a pus în fața cititorilor o sarcină și mai complicată, și mai dificilă — să citească cele două sute douăzeci și două de pagini până la ultima filă, fără a recurge la picăturile de valeriană.

La prima consfătuire cu cititorii, Trofim Trofimovici, președintele colhozului, mare bibliofil, a anunțat: „Celui care va citi cartea, îi vom socoti 60 de zile-muncă” Dar nu s-a găsit nici un viteaz. Iar bibliotecara bătrână, versată în subtilitățile literaturii beletristice, i-a atras atenția politicos: „Zilele-muncă nu ajută. Cititorul se apucă de cărți ca aștea numai pe vreme urită — viscol, furtună sau ploaie torențială”.

Prin ce l-a captivat pe cititorul exigent acest original roman?

În primul rând prin ideea sa logică și realistă. Chiar de la primele rânduri, autorul îl introduce dinamic pe cititor în universul sufletesc al eroilor săi. Citim: „La consfătuire, Petro se uită pentru prima oară la Galina, fata îi aruncă băiatului o privire mingăioasă — și gata! Se îndrăgostiră”.

Simplu, clar și modern. Unde s-au îndrăgostit? La conferință.

Nu la bal, nici la umbra tradiționalului liliac sau a salcîmului sentimental, ci la o conferință.

Mai departe citim: „Atinși de fiorul gingaș al iubirii nemărturisite, îndrăgostiții, purtați pe aripile primăverii, zburară de la conferință la moara de vînt”.

Un amănunt caracteristic și pitoresc. Respectînd stilul modern, autorul a evitat șabloanele. El și-a dus eroii la lirica, legendara moară de vînt și nu în studioul arhaic. Cu toate că în

comentariul său critic „Mori de vînt și pălămidă”, cunoscutul nostru istoric literar Lisfi demonstrează contrariul („Bătrîna moară de vînt cu aripile ei strimbe nu este capabilă să insuffle romantism tinerei perechi de îndrăgostiți”), respingem categoric calomniile la adresa limbii bogate în imagini a autorului. Le amintim scepticilor că secole de-a rîndul, la umbra morilor de vînt s-au cimentat iubirile adevărate.

Dar totodată, fără a despica firul în patru, îi atragem atenția autorului asupra scăpărilor și greșelilor lui supărătoare. În năvelă există pasaje tipice, caracteristice, și altele netipice, necharacteristice. Din păcate, acestea din urmă sînt mult mai numeroase. Să fim expliciti... Descrînd o splendidă priveliște crepusculară, autorul s-a zgîrcit și n-a dezvăluit cititorului întreaga frumusețe a naturii rurale. Au-

raturile bibliotecilor. Prevedem cărții o viață lungă. Nu există nici o îndoială că romanul își va ocupa pe raft locul de onoare și va sta acolo cu anii.

Citînd cuvîntul „sfîrșit” am respirat ușurați. Și sincer vorbind, în sufletul nostru a licărit o speranță: poate că, intrînd într-o librărie, cititorul meticulos și curios va observa cartea voluminoasă și o va lua să o răsfoiască.

De aici și concluzia noastră optimistă: romanul a ajuns în mina cititorului.

torul scrie: „Se insera... La orizont clipeau vesel pe cer primele stele. În întuneric, un taur furios alerga după cineva. Sub copitele puternice trosneau frunzele late de brustur și crăpau doveciș copti”

Dar după cine alerga taurul furios, autorul, pudic, nu ne spune. Poate că după neglijentul președinte al colhozului său?

Ei, ce situație critică a ratat autorul! A scăpat de sub peniță o împrejurare captivantă, plină de dramatism, care ar fi înfrumusețat mult romanul mediocru și plat. Imaginați-vă: președintele colhozului în coarnele taurului!

Să analizăm mai departe. „Petro era sfișiat de îndoială: îl iubește Galina sau nu-l iubește? Bietul băiat frămîntă chinuit cu picioarele tufișu, pînă îl culcă la pămînt și roase cîmoleț florile de stepă, oferite din toată inima” Nu, chinurile sufletesti ale eroului n-au nici un rost. În cele patru capitole anterioare autorul a demonstrat conștiincios că Galina îl iubește pe Petro, se mistue de dragoste pentru el. Atunci de ce să roadă niște flori absolut nevinovate?

Apoi, autorul a acordat prea multe pagini sărutărilor. Le-am numărat: 62 de pagini! Zău că a exagerat! Se spune că modestia este o podoabă a omului. Să se fi sărutat pe două pagini —

și gata, ajunge! Autorul s-a dovedit prea generos: sărutări pe două coli jumătate de tipar!

La pagina 812 se clatină și linia subiectului. Din canavaua lui scapă un moment delicat: cînd s-au sărutat pentru prima dată eroii principali — înainte de seceriș sau după seceriș?

De asemenea, aici autorul a îngrămădit prea multe întîmplări aventuroase, senzaționale. Mă rog, se iubesc, sînt orbiți de dragoste. Dar parcă asta-i un motiv ca un tînăr modern, cult să-i imite pe burlacii de modă veche: cu coșocul întors pe dos să se cațere în păr și să stea cocoțat pe o creangă pînă dimineața, sub fereastra iubitei?... Să tragem concluziile: cartea este groasă, coperta solidă, hîrtia de bună calitate, — garanții că volumul își va croi drum spre

raturile bibliotecilor. Prevedem cărții o viață lungă. Nu există nici o îndoială că romanul își va ocupa pe raft locul de onoare și va sta acolo cu anii.

Citînd cuvîntul „sfîrșit” am respirat ușurați. Și sincer vorbind, în sufletul nostru a licărit o speranță: poate că, intrînd într-o librărie, cititorul meticulos și curios va observa cartea voluminoasă și o va lua să o răsfoiască.

De aici și concluzia noastră optimistă: romanul a ajuns în mina cititorului.

O. Kovinka

— Mă iubește — nu mă iubește... Mă iubește — nu mă iubește... Mă iubește! Desen de M. Weisbord

Vinătoare de revelion Desen de Vl. Galba

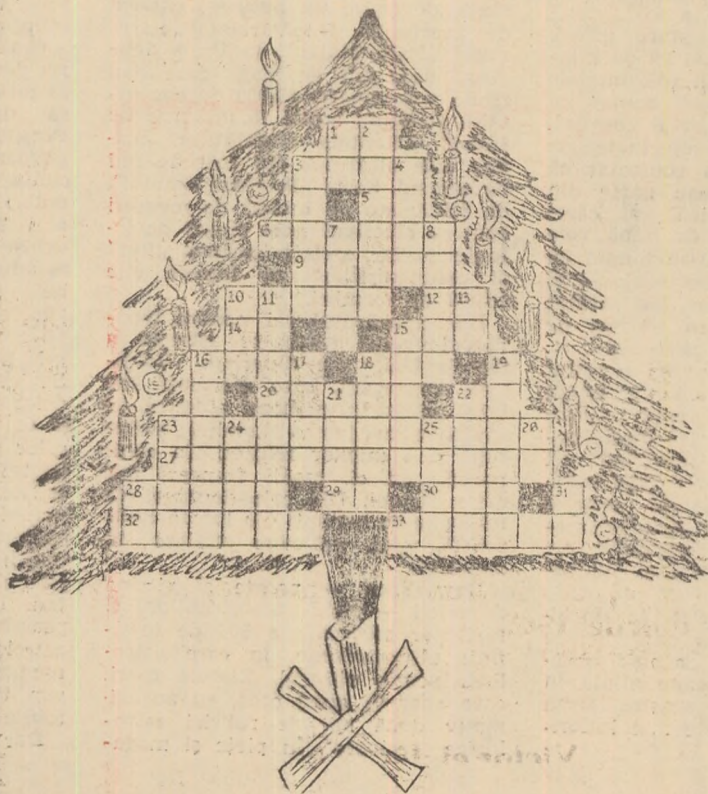

Minunile nopții de Anul Nou Desen de I. Naumov

— Vreți să-mi spuneți și mie cât e ora? Desen de L. Samoilov

Pom de iarnă

ORIZONTAL: 1) Ger! 3) Pom de iarnă 5) În sanie! 6) Tobogan pentru sînu 9) Încărunțită, sub zăpadă 10) Piatră ornamentală 12) Nea! 14) Început de urare! 15) A doua oară 16) Brad... în vie 18) Prefix pentru trei 20) Tobă cu clopoței 22) O parte din fulgi! 23) Arborele... din temă (3 cuv.) 27) Poezie... iernatică de losif și Anghel (3 cuv.) 28) La mulți ani 29) Două „cămăși 30) Întrecere 32) „Vai, cit de repede zboară anii” (Horățiu, „Ode”) și „Nimic nu trece mai iute decît anii” (Ovidiu, „Metamorfozele”) 33) Moșul iernii.

VERTICAL: 1) Ca la 1 orizontal 2) Lacrima pomului de iarnă 3) Haină de iarnă 4) Derdelus (reg.) 7) Diminutiv din Niculaie 8) Vehicule de sezon 10) Meta (imitat) cu care se învelesc nucile și merele în pomul de iarnă 11) Un pom de iarnă mai mic 13) Cel dintîi 15) A compas romantice „Vioare” și „Amintiri” 16) Plăcut mirositor 17) Lîngă sobă 18) A se deștepta 19) Așa sînt brazi 21) Peștele gîndirii 22) Pasăre 23) Ferestrele pielii 24) Fruct... așteptat de unii 25) Destoinice 26) Elsa! 28) În jucării! 31) Primii fulgi de zăpadă!

Cît de semnificative sînt rîndurile pe care le transcriem ma jos ale industrialistului american Keith, preşedintele corporaţiei americane „Hydrocarbone Research”: „Am fost în România în 1935. În minte că iesind din Piaţa Ateneului am ajuns, după o scurtă plimbare într-un cartier care semăna mai degrabă cu un sat. Sincer vorbind această mi-a făcut o impresie nenăcută. Astăzi Bucureştiul este într-adevăr un oraş modern. Aceasta dovedeşte un foarte mare progres”. Comparatia aceasta făcută de un cunoscut businessman american este doar una din aprecierile oamenilor de cele mai diferite convingeri şi din cele mai diverse ţări, care au vizitat nu de mult ţara noastră. Sînt ani în care ţara noastră a fost schimbată. De la ieri la azi e o distanţă pe care vizitatorii străini ai ţării noastre o pot cu adevărat realiza.

„Trebuie recunoscut, scrie ziaristul american Paul Underwood în „New York Times” că românul de rînd al cărui nivel de trai antebelic era unul din cele mai scăzute din Europa, trăieşte mai bine decît în trecut. Anterior din fiecare convorbire cu oficialităţii, muncitorii sau tărani, se desprinde un sentiment de mîndrie lată de realizările înregistrate”. Aceste realizări, pe care le recunoaşte chiar şi un ziar reacţionar american, au creat ţării noastre un binemeritat prestigiu.

Prestigiul internaţional ţara noastră îl pune în slujba promovării unei politici consecvente de aşărare a păcii. Ziarul „El Popular” din Argentina scria: „Exprimînd dorinţa întregului său popor, statul român promovează în mod consecvent o politică de pace şi coexistenţă paşnică”.

Iniţiativele R. P. R. în domeniul politicii externe se înscriu tocmai pe această linie. O deosebită importanţă o are în acest sens propunerea guvernului român în vederea îmbunătăţirii şi dezvoltării relaţiilor între statele balcanice. De un deosebit răsuneţ s-a bucurat propunerea de a transforma Peninsula Balcanică într-o zonă denuclearizată. Apreciind rolul pe care-l joacă ţara noastră în stabilirea unor relaţii paşnice între ţările Peninsulei Balcanice, Geneviève Tabouis, o cunoscută comentatoare de politică internaţională, scria: „Este indiscutabil că avîntul creator al Romîniei constituie şi va constitui din ce în ce mai mult în linia Europei, un factor important pentru reglementarea problemelor litigioase, reglementare care va duce, în sfîrşit, la un modus vivendi al înţelegerii Est-Vest”.

Actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. a constituit încă o prilej de manifestare a diplomatiei Romîniei socialiste. Prin votul majorităţii membrilor O.N.U., Romînia a fost aleasă ca membru permanent al Consiliului de Securitate. Apreciind această alegere, Sukardjo Wirjopranoto, reprezentantul permanent al Indoneziei la O.N.U., declara: „Sîntem siguri că Romînia va aduce o contribuţie substanţială în Consiliul de Securitate, la cauza menţinerii păcii în lume, la îndeplinirea obligaţiilor acestui principal organ al O.N.U.”.

De un sprijin aproape unanim s-a bucurat propunerea R.P. Romînie privind elaborarea unei declaraţii internaţionale proclamînd principiile fundamentale ale promovării în rîndul tineretului: a fidelităţii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare. „Documentul prezentat de delegaţia romîna” spune reprezentantul Marocului recomandă căi eficiente pentru sprijinirea păcii şi cooperării între naţiuni”.

Romînia înorată în trecut în arena internaţională este astăzi chemată să-şi aducă contribuţia la rezolvarea unor importante probleme. Printre membrii noului Comitet pentru dezarmare, ales la actuala sesiune a O.N.U., se numără şi ţara noastră. Apreciind contribuţia Romîniei la promovarea politicii de coexistenţă paşnică, N. S. Hruşciiov declara: „Constatăm cu satisfacţie că guvernul

Progresele economiei romîneşti sînt exprimate şi în faptul că astăzi ţara noastră întreţine schimburi comerciale cu aproape 80 de ţări. Numai în 1961, R.P.R. a fost prezentă în 22 de ţiguri şi expoziţii internaţionale.

Vizitatorii pavilioanelor romîneşti au putut admira nu numai cantitatea şi calitatea produselor industriei R.P. Romîne dar şi realizările obţinute în domeniul ridicării nivelului de trai al populaţiei. Fotografiiile şi machetele noilor construcţii, graficele despre creşterea numărului de studenţi şi elevi, cele despre scăderea mortalităţii — iată ilustrate numai cîteva aspecte ale grijii faţă de om. Într-un ciclu de reportaje ziarul american „Cleveland Press” subliniază că „campania de construcţii transformă Romînia într-un punct de atracţie”.

Juristul italian Andreea Giovanni Albanese declara: „Întrebînd pe muncitorii dacă se simt asiguraţi în privinţa prezentului şi viitorului lor ca indivizi, ca clasă socială, ne-au răspuns toţi afirmativ, ne-au arătat că pe aceste meleaguri a fost lichidată mizeria, a fost înlăturat şomajul, a fost creat un sistem dezvoltat şi eficient de asigurări sociale”. Cît priveşte viaţa tărânimii, profesorul universitar Fernando Carmona De la Pena din Mexic, spunea: „Întăşirea ţăranului român este schimbată: nu mai vezi aici ochii trişti şi resemnaţi care sînt altele în trecut la ţăranii noştri din America Latină, asupra cărora şi-au pus amprenta mi-

zeria şi starea de aservire socială în care sînt ţinuţi”.

Cine măcar s-ar fi putut gîndi, nu cu mulţi ani în urmă, ca despre dezvoltarea culturii în Romînia să se vorbească în asemenea termeni: „Este suficient să vizitezi muzeele, casele de cultură, palatele sau sălile de sport, stadioanele pentru a vedea că poporul român trăieşte o viaţă culturală intensă”. Acestei aprecieri a deputatului peruvian Wilbert Salas Rodriguez Jose i se poate adăuga declaraţia scriitorului italian Salvatore Quasimodo, laureat al premiului Nobel, care sublinia dragostea de cultură foarte puternică pe care o observă în ţara noastră, „una din ţările lumii contemporane cu o dezvoltare cetăţenească şi politică din cele mai avansate”. Pe scenele din diferitele capitale ale lumii sînt interpretate piese contemporane romîneşti, filmul „Selea” a fost premiat la marea competiţie internaţională cinematografică din vara acestui an de la Moscova, filmele lui Gopo sînt vizionate pe toate continentele, sculptura şi pictura romînească se bucură de aprecierea parizienilor; Ion Voicu concertează la Londra, Gh. Călinescu este editat la Moscova, Tudor Arghezi este recitat la Roma, — iată doar cîteva din prezenţele romîneşti în marile oraşe ale lumii.

Prestigiul R.P.R. este o urmare a încrederii poporului nostru în forţa socialismului. Aşa cum arăta Konstantinos Despotopoulos, deputat în parlamentul grec, „prelutiind, din felul de comportare al oamenilor am constatat că ei fac parie dintr-un popor care are încredere în viitor, stăpîn pe destinele lui”.

I. Manea

R. P. R. — factor de pace şi progres în lume

R.P. Romîne... împreună cu toate ţările socialiste duce o luptă neobosită pentru pace”.

Ca şi relaţiile internaţionale, schimbările economice ale ţării noastre au contribuit la creşterea prestigiului ei internaţional. Revista egipteană „Journal du Commerce et de la Marine” scria: „Romînia promovează în mod consecvent o politică de dezvoltare a relaţiilor sale comerciale pe principiul egalităţii în drepturi şi avantajului reciproc”. În aceste condiţii, tractoarele romîneşti brăzdează pămînturile egiptene, cimentul produs la Năvodari poate fi înfîlînit în Indonezia, iar subsolul Indiei este cercetat şi cu ajutorul instalaţiilor produse în ţara noastră. După cum scria revista indiană „New

Mărturii de peste hotare

Age”: „Romînia a fost capabilă să ne dea în minutul ei ajutor fiindcă la 23 August 1944 poporul român a pus capăt ordinei vechi şi a pornit pe un drum nou — drumul socialismului”.

Rezultatele deosebite obţinute pe drumul industrializării socialiste stîrnesc admiraţie chiar şi în ţări care au o puternică industrie şi pentru care în trecut Romînia era doar o piaţă de desfacere, o furnizoare de materii prime. Astfel, ziarul londonez „Times” scrie că „creşterea producţiei de oţel şi a produselor de minereu de fier va situa pe Romîni în fruntea ţărilor producătoare de fier din Europa centrală şi răsăriteană”.

Magie neagră în secolul XX

Businessul se roagă satanei!

Multă vreme, taina societăţii pariziene de magie „Flacăra cosmică” n-ar fi putut fi dezlegată, dacă n-ar fi avut loc o întîmplare nefericită. Una din înfocările adevrate ale magiei, o pariziană în vîrstă de cincizeci de ani, a murit de inaniţie; o alta — a fost transportată la spital în stare gravă. Bolnava cîntărea numai 29 de kilograme şi afirma că în măruntaiele ei totul se „volatilizase” pentru ca să poată ajunge în „raiul cosmic”.

În urma anchetei efectuate de poliţia din Paris, s-a constatat că cele două femei făceau parte din secta „Flacăra cosmică”, ai cărei membri au renunţat de bună voie la hrană, mulţumindu-se numai cu fructe — în special portocale — şi cu apă luată dintr-un loc „arătat de cer”, aflat la vreo treizeci de kilometri de capitala Franţei.

Conducătorul sectei, aşa numitul „mesia” era un aventurier pe nume Alfred Belmonte. Prorocul „Flăcării cosmice” izbutise să înşele pariziene bogate cu o „doctrină” cît se poate de simplă care, după părerea revistei „Paris-Match”, „este o jalea vulgarizării a manieismului, iudaismului, creştinismului, astronomiei, hinduismului şi dumnezeu mai ştie ce”.

Şarlatanul a nimerit la închisoare, dar nu pentru escrocheriile lui. Ci pentru vina de „a nu fi acordat ajutor unei persoane aflată în primejdie”. Cu toate acestea, secta „Flacăra cosmică”, este mai înfloritoare ca oricînd.

Cine îşi închipuie că societatea „Flacăra cosmică” este un exemplu rar de misticism şi barbarie în viaţa capitalei franceze, se înşală profund. Ştiinţele oculte, astrologia, sectele religioase au intrat adînc în modul de viaţă al burghezilor din Paris, devenind un business extrem de avantajos. După relatările revistei „Paris-Match”, la Paris activează şase mii de magi, care dau zilnic aproximativ 50.000 de consultaţii, cîştigînd anual 15 miliarde de franci. Clientela societăţilor mistice este alcătuită din zeci de mii de oameni. Secta „Prietenii omului”, de pildă, are un număr de membri egal cu efectivul unei divizii de infanterie, iar sectele „menoniştilor” şi „antoaniştilor” au fiecare cîte 10.000 de membri.

Dar adevăratul raj pentru businessul magiei negre se găseşte în Statele Unite ale Americii. Vrajitorii americani, care activează intens pe arena psihozei atomice, se învîrtesc în lumea „înaltei societăţi” şi a micilor rentieri. În comparaţie cu ei, magii francezi par nişte pigmei. Din cele douăzeci de milioane de sectanţi din lumea capitalistă, şase milioane trăiesc în America.

New York — poarta şi vitrina Americii — oferă americanilor şi turiştilor serviciile a 500 de instituţii ultramoderne, în care astrologii prezic viitorul. Ziarele mari, care apar în acest oraş, au aproximativ două mii de rubrici astrologice „serioase”. În pieţe şi maga-

zine se vînd cu doi dolari bucata jucării care prezic viitorul. Cumpărătorul unui „profet” mecanic, fabricat conform progresului tehnic al secolului nostru, nu trebuie decît să scuture puţin jucăria, ca ea să arunce un cartonaş pe care este scris un răspuns standard — şi în felul acesta să-şi afle viitorul.

O sectă a unor businessmeni, a cărei deviză este „Domnul vrea ca noi să înflorim”, îl imploră pe cel de sus să dea „prosperitate Americii”. Prosperitatea nu vrea, însă, deloc să pogoare asupra Statelor Unite, în ciuda prorocirilor jucăriilor de doi dolari bucata şi ale astrologilor. O altă sectă toarnă din beton idoli uriaşi, extrem de inestetici, menîţi să aducă aminte că toţi oamenii trebuie să se pregătească pentru înlînirea cu dumnezeu. Membrii ei au construit un fel de stîlpi pentru a-i trimite... în 1990 în Uniunea Sovietică. După cum se vede, magii dolarului aţîţă poftă primejdioasă şi seamănă în minţile businessmenilor americani credinţa în posibilitatea restaurării rînduieilor capitaliste în ţările socialiste. De fapt, numai la acest lucru se gîndesc bancherii de pe Wall-Street şi înalţii funcţionari din departamentele civile şi militare din Washington. Dar în zadar visează! Mulţi pseudo-proroci, fie ei departe de astrologie, au renunţat de mult la asemenea iluzii. Idoli de beton se vor transforma în praf, dar profetele magilor nu se vor împlini!

Dar businessul, indiferent sub ce

mască s-ar ascunde el, rămîne business. În prezent, companiile care-i silesc pe americani să cumpere adăposturi antiatomice cîştigă milioane de dolari. Lucrurile au ajuns pînă acolo încît a nu-ţi cumpăra un adăpost şi un costum împotriva radiaţiilor înseamnă să treci drept american neloial. Cu toate acestea, săptămînalul „Newsweek” selamentează că, în ciuda psihozei atomice întretinute în presă şi la posturile de radio, în ciuda urletului sirenelor şi a alarmelor aeriene, vinzarea adăposturilor nu merge chiar atît de bine cum ar dori businessmenii. Şi atunci, le vine în ajutor magia neagră.

O întîmplare care a avut loc acum cîva timp în oraşul Benson (statul Arizona) constituie o dovadă elocventă că magia — rod al societăţii exploatare — este o unealtă docilă a ei. În luna iulie, treizeci de membri ai „Societăţii pe acţiuni a evangheliei absolute” au dispărut de pe faţa pămîntului. Poliţia şi cetăţenii din Benson i-au căutat mult pe cei dispăruţi. În cele din urmă au fost găsiţi în adîncul pămîntului, într-un adăpost antiatomic, închis cu o uşă de beton. Iată ce explicaţie a dat una din căpetoniile sectei, un oarecare Glen Scott: „Atotputernicul ne-a spus că se apropie groaznicul sfîrşit şi că numai o treime din omenire va fi salvată. Acest lucru dumnezeu ni l-a dat de ştire prin intermediul organelor apărării civile, aşa cum a făcut-o la timpul său cu Noe. L-am ascultat şi ne-am construit acest adăpost”.

Cu mare greutate am putut fi scoşi din colivia în care sectanţii se rugau şi înălţau imnuri la cer, considerîndu-se „ultimii supravieţuitori” americani pe pămînt.

Y. Silantiev